

Christopher Paolini

INHERITANCE

FRAGMENT

Inheritance

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Christopher Paolini

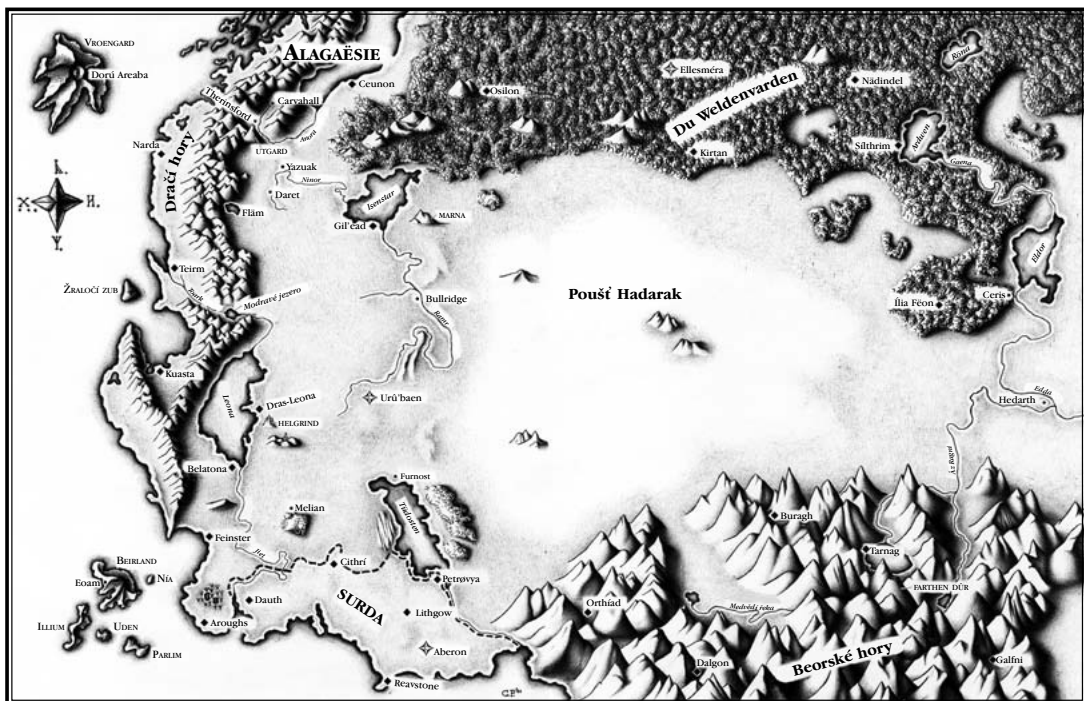
Inheritance – e-kniha

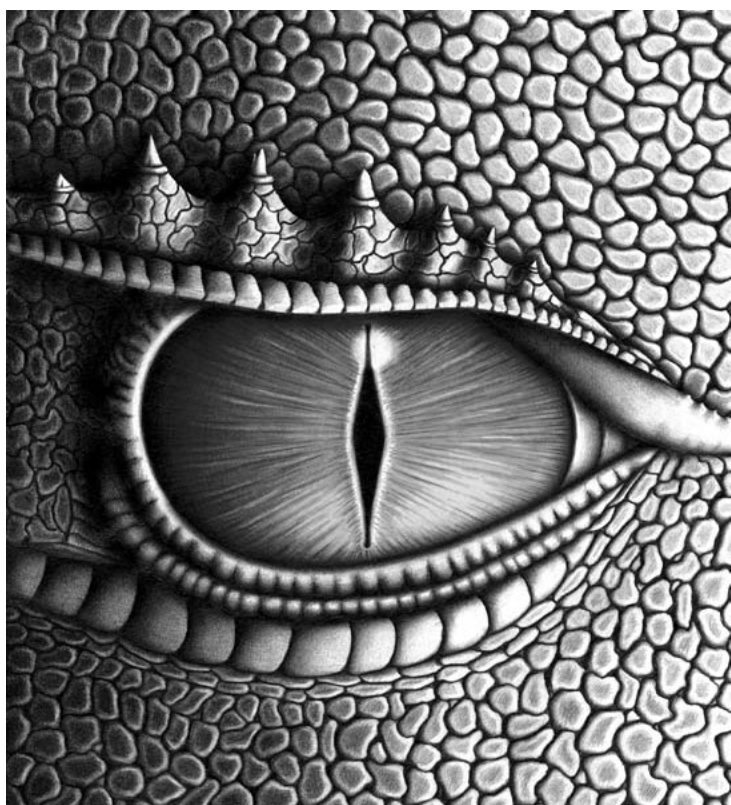
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

INHERITANCE

INHERITANCE

PEVNOST DUŠÍ

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

ČTVRTÝ DÍL

Christopher Paolini

Inheritance

Copyright © 2011 by Christopher Paolini

Cover art and title lettering, copyright © 2011 by John Jude Palencar, www.johnjudepalencar.com

This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of
Random House, Inc.

ISBN 978-0-375-85611-2 (Random House)

Z anglického originálu *Inheritance, Book 4*

přeložila Olga Staničková.

Redigoval Štěpán Kovařík.

Jazyková korektura Eva Lehečková

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT,

Radiová 1122/1, Praha 10,

jako svou 2244. publikaci.

1. vydání, 2012

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Translation © Olga Staničková, 2012

České vydání © Fragment, 2012

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Odkaz Dračích jezdců

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného svolení majitelů práv.

E-mail: fragment@fragment.cz

www.fragment.cz

ISBN e-knihy 978-80-253-1600-9

ISBN tištěné verze 978-80-253-1366-4 (1. vydání 2012)

*Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině.
A také snílům: všem těm výtvarníkům, hudebníkům a vypravěčům,
díky kterým se toto dobrodružství mohlo uskutečnit.*

OBSAH

Děj Eragona, Eldesta a Brisingru.....	13
Dobývání	21
Pád kladiva.....	31
Stíny na obzoru	35
Král koček	40
Dozvuky	45
Vzpomínky mrtvých.....	48
Co je to muž?.....	52
Cena moci	60
Těžký příchod na svět... ..	69
Ukolébavka	76
Vyčerpaný si neodpočine.....	83
Tanec s meči.....	88
Ani pocta, ani sláva, jen puchýře na nepříjemných místech.....	96
Pojídačka měsíce	101
Drby a psaní	109
Aroughs.....	114
Dras-Leona.....	125
Házení kůstkami.....	130

Přítel, nepřítel	139
Ohnivá mouka	147
Prach a popel.....	158
Mezivládí.....	172
Thardsvergûndnzmal	178
Cesta poznání.....	188
Slova od srdce	203
Objev.....	210
Rozhodování	216
Pod kopcem a kamenem	223
Nasytit boha	235
Bezvěrci na útěku.....	243
Vyzvánění.....	254
Trnitá-jeskyně-černého-ptáka.....	256
Kladivo a helma	262
A hradby padly.....	264
Na břehu jezera Leona	272
Slovo Jezdce	280
Rokování králů.....	289
Nekonečné bludiště	299
Slabé a neurčité náznaky.....	305
Nezodpovězené otázky	313
Odlet	321
Muka nejistoty	326
Jasnovidčina síň	336
Na křídlech draka	344

Zvuk jeho hlasu, dotek jeho ruky.....	355
Malé vzpoury	364
Koruna z ledu a sněhu.....	372
Vrtonožky.....	384
Uprostřed trosek	394
Snalglí pro dva	401
Kuthianova skála	409
Celý svět jako sen.....	413
Jaká je podstata	420
Pevnost duší	432
Lakuna, část první.....	436
Lakuna, část druhá.....	439
Návrat	448
Město zármutku	449
Válečná rada	456
Věc povinnosti	467
Noční oheň	472
Přes hradby do jámy lvové	479
Bouře propuká.....	489
Ten, který nezabývá... ..	495
Jádro boje	504
Nejmocnější jméno	512
Svaly proti železu.....	525
Dar poznání.....	545
Smrtelná muka.....	560
Kopřivové pole	564

Dědic království.....	576
Příhodný epitaf.....	588
Figurky na šachovnici.....	595
Fírnen.....	609
Muž se svědomím.....	622
Zaplatit krví.....	630
Sliby nové a staré	641
Loučení	652
Původ názvů.....	659
Starověký jazyk	660
Jazyk kočovných kmenů.....	662
Jazyk urgálů	662
Jazyk trpaslíků	663
Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností	664
Poděkování.....	670

DĚJ ERAGONA, ELDESTA A BRISINGRU

předchozích tří dílů Odkazu Dračích jezdců

Na začátku byli draci: pyšní, zuřiví a nezávislí. Jejich šupiny se třpytily jako drahokamy a každý, kdo na ně pohlédl, si zoufal, neboť jejich krása byla nesmírná a děsivá.

A po dlouhé věky žili sami v zemi jménem Alagaësie.

Pak bůh Helzvog stvořil z kamene v poušti Hadarak nebojácné podsadité trpaslíky.

A tyto dvě rasy spolu velmi bojovaly.

Posléze do Alagaësie přes stříbrné moře připluli elfové. I oni válčili s draky. Ale elfové byli silnější než trpaslíci a dokázali by draky zničit, ale draci by zároveň přivodili i jejich konec.

Proto bylo nastoleno příměří a mezi draky a elfy byla uzavřena smlouva. Touto smlouvou byli stvořeni Dračí jezdcí, kteří udržovali mír po celé Alagaësií tisíce let.

Pak do Alagaësie připluli lidé. A rohatí urglové. A ra'zakové, lovci temnot požírající lidské maso.

A lidé se připojili ke smlouvě s draky.

Ovšem mladý Dračí jezdec jménem Galbatorix povstal proti svým druhům. Podrobil si černého draka Šruikana a přesvědčil dalších třináct Jezdců, aby ho následovali. Těchto třináct zrádců vešlo do dějin jako Křivopřísežníci.

Galbatorix a Křivopřísežníci svrhli Jezdce, spálili jejich město na ostrově Vroengard a zabili všechny ostatní draky kromě těch svých a tří vajec: červeného, modrého a zeleného. A pokud mohli, vzali všem drakům, proti nimž bojovali, jejich Eldunarí: srdce srdcí, které obsahuje sílu a duši draka, oddělené od jeho těla.

Galbatorix vládl lidem po dva a osmdesát let. Křivopřísežníci postupně ze-

mřeli, ale on stále žil, neboť si přivlastnil sílu všech draků, a proto jej nikdo nedokázal porazit.

V osmdesátém třetím roce Galbatorixovy vlády mu jeden muž z hradu ukradl modré dračí vejce. To vejce se dostalo do péče Galbatorixových odpůrců, kteří si říkali Vardenové.

Elfka Arya převážela vejce mezi Vardeny a elfy a společně hledali člověka nebo elfa, pro něhož by se drak vylíhl. A tak uběhlo dalších pětadvacet let.

Když jednou Arya cestovala do elfského města Osilonu, zaútočila na ni a její stráže skupina urgálů. S urgaly byl Stín Durza: černokněžník posedlý duchy, které vyvolal, aby mu sloužili. Po smrti Křivopřísežníků se stal Galbatorixovým nejobávanějším služebníkem. Urgalové zabili Aryiny strážce, ale než ji Stín zabil, Arya stačila vejce odeslat pomocí kouzla pryč. Nasměrovala je k člověku, u nějž doufala, že by mohlo být v bezpečí.

Ale její kouzlo se nevydařilo.

A tak se stalo, že teprve patnáctiletý sirotek Eragon našel vejce v Dračích horách. Odnesl si je na farmu, kde žil se svým strýcem Gerem a bratrancem Roranem. Z vejce se Eragonovi vylíhl drak, kterého začal vychovávat. Byla to samice a dal jí jméno Safira.

14

Galbatorix poslal dva ražaky, kteří mu také sloužili, aby našli vejce a přinesli je zpět. Ražakové zabili Gera a spálili jeho dům.

Eragon a Safira se proto vydali pronásledovat ražaky, aby pomstili strýce. Přidal se k nim i vypravěč Brom, který kdysi sám, ještě před pádem Jezdců, býval Dračí jezdec. Byl to právě on, komu chtěla elfka Arya poslat modré vejce.

Brom toho naučil Eragona mnoho — o šermování, kouzlení a cti. Dal Eragonovi Zar'roc, který kdysi býval mečem Morzana, prvního a nejmocnějšího z Křivopřísežníků. Při dalším setkání s ražaky však byl Brom zabit a Eragon se Safirou unikli jen díky pomoci mladého Morzanova syna Murtagha.

Během jejich cest Durza zabil Eragona ve městě Gil'ead, ale Eragonovi se podařilo uniknout a také zachránit zde uvězněnou Aryu. Durza elfku otrávil a vážně zranil, a tak ji Eragon, Safira a Murtagh odvezli k Vardenům, kteří žili mezi trpaslíky v Beorských horách, a vyléčili ji.

Během pobytu mezi Vardeny také Eragon požehnal dítěti jménem Elva. Přál dívence, aby byla uchráněna před neštěstím, ale bohužel své požehnání špatně formuloval, čímž na ni nevědomky uvalil kletbu, která ji nutila stát se druhým ochranou před ranami osudu.

Krátce nato Galbatorix poslal armádu urgálů, aby zaútočili na trpaslíky

a Vardeny. V bitvě, která následovala, Eragon zabil Stína Durzu, ale utrpěl při tom těžké zranění na zádech a navzdory péči vardenských léčitelů i nadále trpěl strašnými bolestmi.

A v těchto bolestech uslyšel hlas, který říkal: Pojď ke mně, Eragone. Pojď ke mně, protože já mám odpovědi na všechny tvé otázky.

Tři dny nato byl vardenský vůdce Ažihad přepaden a zabit urgaly, jimž veleli dva kouzelníci zvaní Dvojčata, kteří Vardeny zradili. Dvojčata také unesla Murtagha a odvěkla ho ke Galbatorixovi. Ale Eragon si stejně jako ostatní Vardenové myslel, že Murtagh zemřel, což jej velmi zarmoutilo.

Novou vůdkyní Vardenů se stala Ažihadova dcera Nasuada.

Z Tronjheimu, sídla vládců trpaslíků, Eragon, Safira a Arya odcestovali na sever do lesů Du Weldenvarden, kde žili elfové. Jel s nimi i trpaslík Orik, synovec trpasličího krále Hrothgara.

V Du Weldenvarden Eragon a Safira poznali Oromise s Glaedrem: posledního svobodného Jezdce a draka, kteří celé poslední století žili ve skrytu a čekali, až budou moci vycvičit novou generaci Dračích jezdců. Eragon a Safira se také setkali s královnou Islanzadí, vládkyní elfů a matkou Aryi.

Zatímco Oromis a Glaedr vyučovali Eragona a Safiru, Galbatorix poslal ražaky a skupinu vojáků do Eragonovy rodné vesnice, aby zajali jeho bratrance Rorana. Roran se však ukryl a oni by ho byli nenašli, nebýt nenávisti řezníka Slouna. Sloun zavraždil hlídače a vpustil ražaky do vesnice, aby mohli Rorana zaskočit nepřipraveného.

Roran se nenechal zajmout, ale ražakové unesli jeho milou: Slounovu dceru Katrinu. Roran přesvědčil vesničany, aby s ním odešli a putovali přes Dračí hory na pobřeží Alagaësie a odtud na jih do země Surda, která dosud nespadala pod nadvládu Galbatorixe.

Rána na zádech Eragona trýznila dál. Ale během elfské slavnosti Agaetí Blödhren, při níž oslavovali smlouvu mezi Jezdci a draky, mu ránu vyléčil přízrak draka, který elfové vyvolali v závěru slavnosti. Zjevení navíc dalo Eragonovi sílu a rychlost, jakou mají jenom elfové.

Eragon a Safira pak odletěli do Surdy, kam Nasuada odvedla Vardeny, aby zaútočili na Galbatorixovo Království. Tam se s Vardeny spojili urgalové, kteří vysvětlovali, že je Galbatorix podvedl a oni se mu za to chtějí pomstít. U Vardenů se Eragon opět setkal s dívkou Elvou, která vinou jeho kouzla nepřírozně rychle dospěla. Z plačícího nemluvněte se nyní stala čtyřletá dívka se skutku strašidelným pohledem, protože znala bolesti všech kolem sebe.

Nedaleko hranic Surdy, na zčernalých Hořících pláních, se Vardenové s Eragonem a Safirou utkali s Galbatorixovým vojskem ve velké a krvavé bitvě.

V průběhu bitvy se k Vardenům přidal Roran s vesničany a také trpaslíci, kteří za nimi dorazili z Beorských hor.

Pak se však na východě objevila postava oděná v nablýskaném brnění, letící na třpytivém červeném drakovi, a pomocí magie zabila krále Hrothgara.

Eragon a Safira bojovali s tímto Jezdcem a jeho červeným drakem. Během souboje zjistili, že tím Jezdcem je Murtagh, kterého teď s Galbatorixem pojila nezrušitelná přísaha věrnosti. Jeho drakem byl Trn, který se vylíhl z druhého ze tří vajec.

Murtagh Eragona a Safiru porazil díky síle Eldunarí, která mu dal Galbatorix. Ale nechal je utéct kvůli starému přátelství a také proto, že jsou bratři. Eragon se od něj dověděl, že se oba narodili Morzanově ženě Seleně.

Murtagh vzal Eragonovi Zar'roc, Morzanův meč, a opustil s Trnem Hořící pláně. Stáhl se i zbytek Galbatorixova vojska.

Po bitvě Eragon s Roranem letěli na Safirě do temné kamenné věže Helgrindu, která sloužila jako úkryt ra'zaků. Zabili jednoho z nich a jejich rodiče lethrblaka a zachránili z Helgrindu Katrinu. Eragon v jedné cele objevil Katrinina otce, slepého a polomrtvého.

16 Eragon zvažoval, zda má Slouna zabít za jeho zradu, ale nakonec to zavrhl. Místo toho uvedl Slouna do hlubokého spánku a oznámil Roranovi a Katrině, že její otec je mrtvý. Pak požádal Safiru, aby odnesla Rorana a Katrinu zpátky k Vardenům, zatímco on se vypořádá se zbývajícím ra'zákem.

Eragon sám zabil posledního ra'zaka. Pak odnesl Slouna z Helgrindu. Po delším rozmyšlení odhalil Slounovo skutečné jméno ve starověkém jazyce, jazyce moci a kouzel. Pomocí jeho skutečného jména řezníka ovládl a přinutil ho přísahat, že už nikdy nespátí svou dceru. Pak ho poslal žít mezi elfy. Eragon však řezníkovi neřekl, že mu elfové mohou vrátit zrak, pokud se bude kát ze své zrady a vraždy.

Arya se setkala s Eragonem na půli cesty k Vardenům a společně se pěšky vrátili nepřátelským územím.

U Vardenů Eragon zjistil, že královna Islanzadí poslala dvanáct elfských kouzelníků vedených Blódhgarmem, aby jeho a Safiru chránili. Eragon pak zrušil co největší část svého nepovedeného požehnání, kterým obtížil Elvu, ale její schopnost cítit bolest druhých jí zůstala, ačkoli už neměla nutkání je zachraňovat před jejich utrpením.

Roran si vzal Katrinu, která byla těhotná, a poprvé po dlouhé době byl Eragon šťastný.

Na Vardeny pak zaútočili Murtagh, Trn a skupina Galbatorixových mužů. S pomocí elfů se Eragon a Safira dokázali ubránit, ale Eragon ani Murtagh nedokázali jeden druhého porazit. Byla to obtížná bitva, protože Galbatorix očaroval své vojáky tak, aby necítili žádnou bolest, a Vardenové utrpěli velké ztráty.

Potom Nasuada poslala Eragona jako zástupce Vardenů k trpaslíkům, kde se právě odehrávala volba jejich nového krále. Eragon tam šel nerad, protože Safira musela zůstat, aby chránila tábor Vardenů.

Roran mezitím sloužil u Vardenů a postupně si získával postavení v jejich vojsku, protože se osvědčil jako chrabrý bojovník a dobrý velitel.

Když byl Eragon mezi trpaslíky, sedm z nich se ho pokusilo zavraždit. Vyšetřování odhalilo, že za útokem stojí klan Az Sweltn rak Anhûin. Shromáždění klanů ale pokračovalo a Orik byl zvolen nástupcem svého strýce. Safira přiletěla za Eragonem na korunovaci. Během ní splnila svůj slib, že opraví trpaslíky nesmírně ceněný hvězdný safír, který rozbila během Eragonova souboje se Stínem Durzou.

Pak se Eragon se Safirou vrátili do elfských lesů. Tam Oromis prozradil Eragonovi pravdu o jeho původu: že ve skutečnosti není synem Morzana, nýbrž Broma, ale že on i Murtagh mají společnou matku Selenu. Oromis a Glaedr jim také vysvětlili, co je to Eldunarí a že se drak může rozhodnout je vyvrhnout ještě za života. Rovněž je v tomto ohledu nabádali k opatrnosti, neboť ten, kdo Eldunarí získá, je může použít, aby ovládal draka, kterému patřilo.

V Du Weldenvarden si Eragon uvědomil, že potřebuje nový meč místo Zar'roc, o nějž přišel. Vzpomněl si na radu, kterou při svých cestách s Bromem dostal od kočodlaka Solembuma: aby se vydal ke stromu Menoa, jenž má duši. Promluvil tedy se stromem a ten souhlasil, že mu vydá zářocel ukrytou pod jeho kořeny za blíže neurčenou cenu.

Elfská kovářka Rhunön, která ukovala všechny meče Jezdců, pomohla Eragonovi vyrobit nový meč. Eragon svůj modrý meč pojmenoval Brisingr, „oheň“. Čepel Brisingru vzplane, kdykoli vysloví jeho jméno.

Pak Glaedr svěřil své srdce srdcí Eragonovi a Safire a ti se vrátili zpátky k Vardenům, zatímco Glaedr a Oromis se přidali ke zbytku elfů, kteří útočili na severní část Království.

Při obléhání Feinsteru Eragon a Arya narazili na tři nepřátelské kouzelníky, z nichž se jeden proměnil ve Stína Varauga. S Eragonovou pomocí Arya Varauga zničila.

Mezitím Oromis a Glaedr urputně bojovali s Murtaghem a Trnem. Gal-

batorix se nakonec zmocnil Murtaghovy mysli a jeho rukou zavraždil Oromise. Trn zabil Glaedrovo tělo.

Vardenové sice ve Feinsteru zvítězili, ale Eragon a Safira oplakávali ztrátu svého učitele Oromise. Vardenské vojsko se vydalo na pochod Královstvím směrem k hlavnímu městu Urû'baenu, kde sídlí Galbatorix, pyšný a sebejistý, protože má k dispozici sílu draků.

INHERITANCE

DOBÝVÁNÍ

Dračice Safira zařvala a vojáci před ní se zděsili. „Ke mně!“ vykřikl Eragon. Pozvedl Brisingr nad hlavu tak, aby jej všichni viděli. Modrý meč pableskoval duhovými barvami na pozadí černých mračen, která se sbírala na západě. „Za Vardeny!“

Kolem něj prosvištěl šíp, ale nevěnoval mu pozornost.

Bojovníci shromáždění u haldy sutin, na níž Eragon se Safirou stáli, odpověděli hromovou ozvěnou: „Za Vardeny!“ Zamávali zbraněmi a vyrazili vpřed přes popadané kamenné desky.

Eragon se otočil zády k vardenským bojovníkům. Na druhé straně haldy se rozprostíralo široké nádvoří, kde se tísnily asi dvě stovky královských vojáků. Za nimi se tyčila vysoká, temná hradní věž s úzkými okny a několika menšími hranatými věžičkami. V horních místnostech nejvyšší z nich svítila lucerna. Věděl, že někde uvnitř věže je lord Bradburn, místodržitel města Belatona, které se Vardenové snažili dobýt již několik dlouhých hodin.

Eragon s výkřikem seskočil z hromady trosek směrem k vojákům. Muži ucouvli, ale stále měli kopí a píky namířené k zubaté díře, kterou Safira probourala ve vnější hradbě.

Při dopadu se mu zvrtnul pravý kotník, takže padl na koleno a rukou, ve které měl meč, se přidržel země.

Jeden z vojáků se chopil příležitosti, vyřítil se z útvaru a bodl kopím po Eragonově nechráněném krku.

Eragon odrazil bodnutí hbitým pohybem zápěstí. Máchl Brisingrem tak rychle, že člověk ani elf to nemohli zaznamenat. Voják vystrašeně sraťl obličej, když si uvědomil svou chybu. Pokusil se utéct, ale stihl se pohnout sotva pár palců. Eragon udělal výpad vpřed a zasáhl ho do břicha.

Teď se vrhla dolů z haldy i Safira a chrtila při tom proud modrozlutého plamene. Než dopadla na dlážděnou plochu, Eragon se přikrčil a napjal

svaly na nohou. Náraz otřásl celým nádvořím. Z obrovské pestrobarevné mozaiky před hradní věží se uvolnila spousta skleněných hranolků a rotovala vzhůru jako roztočené mince, které se odrazily od bubnu. Nad nimi se rozlétla a zase zabouchla okenice.

Safiru doprovázela elfka Arya. Dlouhé černé vlasy se jí divoce rozevlály kolem hranaté tváře, když se vymrštila z hromady sutin. Na pažích i krku měla rudé cákance a čepel meče pokrytou sraženou krví. Přistála s tichým zašoupáním kůže o kámen.

Její přítomnost Eragona povzbudila. Nebyl nikdo, koho by se Safirou měli v boji po svém boku raději. Je to dokonalá spolubojovnice, napadlo ho.

Letmo se na ni usmál, Arya mu úsměv oplatila a v očích se jí divoce, radostně zablýsklo. V bitvě se neprojevovala odměřeně a jednala s otevřeností, jakou dala zřídka kdy najevo někde jinde.

Eragon se přikrčil za svůj štít, protože mezi nimi vyrostla zvlněná stěna modrého ohně. Zpod okraje helmy sledoval, jak Safira zalila krčící se vojáky proudem plamene, který jim však nijak neublížil.

Řada lučištníků na cimbuří hradní věže vystřelila na dračici záplavu šípů. Žár kolem ní byl tak silný, že několik šípů vzplálo ve vzduchu a rozpadlo se na popel, a zbylé střely byly odkloněny ochrannými kouzly, jimiž Eragon Safiru vybavil. Jeden ze zbloudilých šípů se s dutým úderem odrazil od Eragonova štítu, který promáčkl.

Sloup plamene náhle obklopil tři vojáky a usmrtil je tak rychle, že ani neměli čas vykřiknout. Ostatní vojáci se shlukli uprostřed výhně a ostří jejich kopí a pík odrážely záblesky jasně modrého světla.

Ať se však Safira snažila sebevíc, dokázala skupinu vojáků pouze ožehnout. Nakonec své úsilí vzdala a s rozhodným cvaknutím zaklapla čelisti. Bez ohně bylo nádvoří najednou překvapivě tiché.

Eragona už poněkolkáté napadlo, že ať už vytvořil vojákům jejich obrany kdokoli, muselo se jednat o zkušeného a mocného kouzelníka. Byl to Murtagh? uvažoval. *Pokud ano, proč tu není s Trnem, aby bránili Belatonu? Copak si Galbatorix nechce udržet vládu nad svými městy?*

Utíkal kupředu a jediným mávnutím Brisingru usekl vršek tuctu kopí stejně snadno, jako když v dětství švihnutím stínal klasy ze stébel ječmene. Seknul nejbližšího vojáka přes prsa a prořízl mu kroužkové brnění, jako by šlo o tenounkou látku. Vytryskl gejzír krve. Pak bodl dalšího vojáka v řadě a muže stojícího vlevo udeřil štítem takovou silou, že se skácel k zemi a povalil další tři.

Eragon se míhal mezi vojáky a s lehkostí je porážel. Jejich reakce mu připadaly pomalé a neobratné. Safira se pustila do boje po jeho levici – vyha-

zovala vojáky do vzduchu obrovskými tlapami, šlehala je ostnatým ocasem, kousala a zabíjela je trhnutím hlavy. Napravo viděl jen rozmazané Aryiny pohyby; každé máchnutí jejího meče předznamenávalo smrt dalšího z Galbatorixových služebníků. Když se prudce otočil, aby se vyhnul dvěma kopím, zahlédl za sebou srstí porostlého elfa Blödhgarma a dalších jedenáct elfů, jejichž úkolem bylo střežit jeho a Safiru.

O kus dál za ním proudili na nádvoří trhlinou v hradbách Vardenové. Neútočili však, protože bylo příliš nebezpečné přibližovat se k Safíře. Ani ona, ani Eragon, ani elfové nepotřebovali pomoc při pobíjení vojáků.

Bitva brzy oddělila Jezdce od jeho draka a bojovali každý na jiném konci nádvoří. Eragona to neznepokojovalo. Safira byla schopná sama snadno přemoci dvacet nebo třicet vojáků shromážděných kolem ní i bez ochranných kouzel.

O Eragonův štít zadunělo kopí a škráblo ho na rameni. Rychle se otočil k vrhači, velkému zjizvenému muži, jemuž dole chyběly přední zuby, a běžel k němu. Voják se zoufale pokoušel vytáhnout z opasku dýku. V poslední chvíli se Eragon stočil, napjal paže a hrud' a vrazil svým bolavým ramenem do mužovy hrudní kosti.

Síla nárazu odhodila muže o několik metrů dozadu, kde se zhroutil a chytil se za srdce.

Pak se snesla sprška šípů s černými pírky, která zabila a zranila mnoho vojáků. Eragon uhýbal střelám a kryl se štítem, i když si byl jistý, že ho jeho kouzla ochrání. Lehkomyslnost si však nesměl dovolit; nikdy nemohl vědět, jestli nepřátelský kouzelník třeba nevystřelil očarováný šíp, který by dokázal prostoupit jeho obranami.

Rty se mu zkroutily do hořkého úsměvu. Lučištníkům nad ním došlo, že nemají šanci zvítězit, pokud nějak nezabijí jeho a elfy. Snažili se toho dosáhnout bez ohledu na ztráty ve vlastních řadách.

Příliš pozdě, pomyslel si Eragon se zasmušilým uspokojením. Měli jste opustit Království, dokud to ještě šlo.

Prudký nápor rachotících šípů mu umožnil na chvíli si odpočinout, což uvítal. Útok na město započal již za úsvitu a on musel se Safirou stát po celou dobu v jeho čele.

Jakmile přival šípů ustal, Eragon si přehodil Brisingr do levé ruky, zvedl ze země kopí a mrštil jím po lučištnících, stojících nejméně deset metrů nad ním. Jak už zjistil dříve, bez dostatečného cviku je obtížné kopím zasáhnout přesně cíl. Proto se ani nedivil, když netrefil muže, na něhož mířil, ale zaskočilo ho, že minul celou řadu lučištníků na cimbuří. Kopí proletělo nad

nimi a roztříštilo se o zeď hradu. Lučištníci se smáli, pošklebovali a dělali drzé posunky.

Eragonovu pozornost upoutal rychlý pohyb, který zachytil koutkem oka. Podíval se tím směrem právě včas, aby spatřil, jak po lučištnících mrštila kopí Arya. Propíchlá dva muže, kteří stáli blízko u sebe. Potom na ně namířila mečem a řekla: „Brisingr!“ Kopí vzplálo smaragdově zeleným ohněm a ostatní lučištníci uskočili od hořících těl. Všichni najednou prchali z cimbuří a cpali se do dveří vedoucích do horních podlaží hradu.

„To není fér,“ postěžoval si Eragon. „Já tohle kouzlo nemůžu použít, protože by mi meč vzplanul jako táborák.“

Arya na něj pohlédla s nepatrným náznakem pobavení.

Boj pokračoval ještě pár minut, načež se zbývající vojáci buď vzdali, anebo se pokusili uprchnout.

Eragon dovolil utéct pěti mužům, kteří stáli před ním; věděl, že se daleko nedostanou. Spěšně zkontroloval těla povalující se kolem, aby se ujistil, že nikdo z protivníků nepřežil, a pohlédl zpátky přes nádvoří. Několik Vardenů otevřelo brány ve vnějších hradbách a uličkou vedoucí k hradu nesli beranidlo. Další se shromažďovali v nepravidelných útvarech vedle vchodu do věže, připraveni vtrhnout dovnitř a utkat se s obránci. Stál mezi nimi i Eragonův bratranec Roran. Gestikuloval svým všudypřítomným kladivem a vydával rozkazy. Na druhém konci nádvoří se krčila Safira nad kupou mrtvol; prostor kolem ní se proměnil v jatka. Na třpytivých šupinách jí ulpívaly kapky krve, které ostře kontrastovaly s jejím modrým tělem. Pohodila dozadu ostatnou hlavou a vítězoslavně zařvala. Zuřivým rykotem přehlušila i povyk ve městě.

Pak zevnitř hradu Eragon uslyšel rachocení ozubených kol a řetězů, následované skřípotem těžkých dřevěných trámů, které někdo odsouval. Tyto zvuky přitáhly pohledy všech k bráně pevnosti.

S dutým *buch* se brána pootevřela a pak se prudce rozlétla dokořán — ven se vyvalil hustý oblak kouře z pochodní. Vardenové, kteří stáli nejblíže, se rozkašlali a zakrývali si tváře. Odněkud z hlubin přítomí vycházelo bubnování, jak okovaná kopyta dopadala na dlažební kostky; potom z kouře vyrazil kůň s jezdcem. V levé ruce jezdec držel něco, co Eragon zprvu považoval za obyčejné kopí, ale brzy si všiml, že zbraň je vyrobena ze zvláštního zeleného materiálu a má čepel s bodci ukovanými do neobyčejného tvaru. Hlavu kopí obklopovala bledá záře, nepřírozené světlo, prozrazující přítomnost kouzla.

Jezdec trhnul uzdou a stočil koně směrem k Safíře, která se začala stavět na zadní nohy a chystala se mu zasadit strašlivou, smrtící ránu pravou přední tlapou.

Eragona se zmocnily obavy. Jezdec působil příliš sebejistě a to kopí bylo příliš zvláštní, příliš záhadné. Ačkoli by ji její obrany měly ochránit, Eragon byl přesvědčen, že se Safira ocitla ve smrtelném nebezpečí.

Nedostanu se k ní včas, uvědomil si. Zapátral myslí směrem k jezdci, ale ten byl tak zaměřený na vlastní úkol, že ani nezaregistroval cizí přítomnost. Jezdcova neochvějná soustředěnost dovolila Eragonovi získat pouze povrchní přístup k jeho vědomí. Eragon se tedy stáhl do sebe, zopakoval si několik slov ze starověkého jazyka a sestavil prosté zaklínadlo, jímž mínil cválajícího koně zastavit. Byl to zoufalý počín – nevěděl totiž, jestli je jezdec sám kouzelník, nebo jaká opatření mohl podniknout proti útoku kouzlem. Nehodlal však nečinně stát, když je Safiřin život v ohrožení.

Eragon se zhluboka nadechl. Připomněl si správnou výslovnost několika obtížných zvuků ve starověkém jazyce. Pak otevřel ústa, aby vyslovil kouzlo.

I když byl rychlý, elfové byli ještě rychlejší. Než stačil pronést jediné slovo, rozezněl se za ním naléhavý tlumený zpěv, směsice hlasů vytvářejících disharmonickou a znepokojivou melodii.

„Mäe...“ stihl jen říci, než kouzlo elfů zapůsobilo.

Mozaika před koněm se pohnula a proměňovala se, úlomky skla se zavlnily jako voda. V zemi se otevřela dlouhá trhlina neznámé hloubky. Kůň s hlasitým zařetáním zapadl do díry a zlomil si obě přední nohy.

V okamžiku, kdy kůň klesal k zemi, jezdec napřáhl paži a hodil zářící kopí po Safiře.

Dračice nemohla utéct. Nemohla uskočit. Ohnala se proto po střele tlapou, aby ji odrazila stranou. Jenže ji o kousek minula a Eragon s hrůzou sledoval, jak se kopí zabořilo snad metr do její hrudi, těsně pod klíční kost.

Pulsující závoj vzteku mu zastřel zrak. Posbíral všechny dostupné zásoby energie – ve vlastním těle, v safíru zasazeném do hlavičky meče, ve dvanácti diamantech skrytých v pásu Belota Moudrého, ovinutém kolem jeho beder, i nesmírnou energii uvnitř Arenu, elfského prstenu, zdobícího jeho pravou ruku – a bez ohledu na nebezpečí se chystal zničit jezdce.

Zarazil se však, protože se náhle objevil Blödhgarm. Elf přeskočil přes Safiřinu levou přední nohu, přistál na jezdci jako levhart, který se vrhnul na jelena, a srazil jej na bok. Pak prudce šklubnul hlavou a dlouhými bílými zuby muži roztrhl hrdlo.

Z okna vysoko nad otevřeným vchodem do hradu se ozval výkřik nezměrného zoufalství, následovaný ohnivým výbuchem, který z vnitřku budovy vymrštil kusy kamene, jež přistály mezi shromážděnými Vardeny a drtily jejich končetiny a trupy jako suché větévky.

Eragon si nevšímal kamenů kropících nádvoří, utíkal k Safíře a sotva vnímal, že se k němu připojila Arya a jeho stráž. Elfové, kteří byli blíž, se už kolem dračice shlukli a zkoumali kopí, jež jí vyčuhovalo z hrudi.

„Jak vážně... Má...“ ptal se Eragon, který nebyl ani s to dokončit větu. Toužil dotknout se Safířiny mysli, ale dokud mohli být v okolí nepřátelští kouzelníci, neodvážil se otevřít jí své vědomí, aby nepřátelé nemohli slídit v jeho myšlenkách nebo ovládnout jeho tělo.

Po zdánlivě nekonečném čekání elf jménem Wyrden řekl: „Můžeš děkovat osudu, Stínovrahu. Kopí minulo hlavní žíly a tepny v jejím krku. Zasáhlo pouze sval a ten umíme vyléčit.“

„Dokážete ho vytáhnout? Nejsou v něm nějaká kouzla, která by bránila...?“

„Postaráme se o to, Stínovrahu.“

S vážnou tvář, jako kněží shromáždění před oltářem, všichni elfové kromě Blödhgarma položili dlaně na Safířinu hruď a dali se do tichého zpěvu. Znělo to jako šepot větru nesoucí se vrbovým hájem. Zpívali o teple a růstu, zpívali o svaly a šlachách a pulzující krvi a dalších, tajemnějších věcech. Zřejmě nesmírnou silou vůle se Safira během léčení vydržela nehýbat, ačkoli jejím tělem každých pár vteřin lomcovaly záchvaty třesu. Od násady kopí, zabodnutého v její hrudi, stékala stružka krve.

Eragon pohlédl na Blödhgarma, který kráčet k němu. Srst kolem brady a krku měl pokrytou sraženou krví, takže její odstín ztmavl z púlnoční modři do černé.

„Co to bylo?“ zeptal se ho Eragon a ukázal na plameny, jež dosud poskakovaly v okně vysoko nad nádvořím.

Blödhgarm si olízl rty a odkryl tak své kočičí tesáky. „Těsně předtím, než jezdec zemřel, se mi podařilo vstoupit do jeho mysli a jejím prostřednictvím do vědomí kouzelníka, který mu pomáhal.“

„Zabil jsi toho kouzelníka?“

„Svým způsobem. Donutil jsem ho, aby se zabil sám. Normálně bych se neuchýlil k tak přemrštěně dramatickému projevu, ale byl jsem... rozrušený.“

Eragon vyrazil vpřed, ale pak si to rozmyslel, když Safira vydala dlouhý, tlumený sten. Aniž by se kopí kdokoli dotýkal, začalo se jí samo vysouvat z hrudi. Oční víčka se jí zachvěla a dračice se několikrát za sebou rychle, mělce nadechla, když se posledních šest palců kopí vynořovalo z jejího těla. Čepel s bodci ověncenými tlumenou září smaragdového světla dopadla na zem a odrazila se od dláždění. Znělo to spíš jako kamenina nežli kov.

Jakmile elfové dozpívali a odstoupili od Safiry, Eragon k ní přispěchal a dotkl se jejího krku. Přál si ji uklidnit, sdělit jí, jak ho to vyděsilo, napojit

se na její vědomí. Místo toho jí pohlédl do jednoho z třpytivých modrých očí a zeptal se: „Jsi v pořádku?“ Ta slova mu připadala ubohá ve srovnání s hloubkou jeho pocitů.

Safira odpověděla jediným mrknutím, pak sklonila hlavu a pohladila ho po tváři lehkým vyfouknutím horkého vzduchu z nozder.

Eragon se usmál. Poté se obrátil k elfům a poděkoval jim ve starověkém jazyce za jejich pomoc: „Eka elrun ono, älfya, wiol firn thornessa.“ Elfové, kteří se podíleli na léčení, včetně Aryi, se uklonili a stočili pravou ruku na prsou v gestu, jímž jejich rasa vyjadřovala úctu. Eragon si všiml, že víc než polovina elfů majících za úkol chránit jeho a Safiru, je bledá, zesláblá a sotva se drží na nohou.

„Stáhněte se do bezpečí a odpočiňte si,“ přikázal sedmi z nich. „Když tu zůstanete, jen se necháte zabít. Jděte, je to rozkaz!“

Ačkoli byl přesvědčen, že odcházejí s nevolí, sedm elfů odpovědělo: „Jak si přeješ, Stínovrahu.“ Zaměřili přes mrtvoly a sutiny pryč z nádvoří. Třebaže byli na pokraji vyčerpání, působili vznešeně a důstojně.

Pak se Eragon připojil k Arye a Blödhgarmovi, kteří si s neproniknutelným výrazem ve tváři prohlíželi očarované kopí, jako by ani přesně nevěděli, jak zareagovat. Dřepnul si vedle nich, opatrně, aby se žádnou částí těla zbraně nedotkl, a prohlížel si jemné linky vyryté na spodní části čepele. Ty tvary mu připadaly povědomé, i když nevěděl jistě čím. Zkoumal nazeleňalou rukojeť, vyrobenou z materiálu, který nebyl ani dřevo, ani kov, a tlumenou záři, která mu připomínala lucerny bez plamene, jimiž elfové a trpaslíci osvětlují síně.

„Myslíte, že je to Galbatorixovo dílo?“ zeptal se elfů. „Třeba se rozhodl, že Safiru a mě raději zabije, místo aby nás zajal. Možná je přesvědčen, že ho skutečně můžeme ohrozit.“

Blödhgarm odvětil s nepříjemným úsměvem: „Nedělal bych si takové iluze, Stínovrahu. Nejsme pro Galbatorixe nic víc než drobná mrzutost. Kdyby opravdu chtěl, abys ty nebo kdokoli z nás zemřel, stačí mu vylétnout z Urû'baenu a utkat se s námi v bitvě a my bychom před ním popadali jako suché listí v zimní bouři. Síla draků je s ním a nikdo se nedokáže protivit jeho vůli. Kromě toho, Galbatorixe jen tak něco nepřiměje, aby se vzdal svých úmyslů. Možná je šílený, ale je také prohnáný a především odhodlaný. Pokud vás chce zotročit, pak o to bude usilovat s urputnou umanutostí a nic kromě pudu sebezáchovy ho nezastaví.“

„Každopádně tohle nevytvořil Galbatorix,“ konstatovala Arya. „Je to naše práce.“

Eragon se zamračil. „Naše? To nevyrobili Vardenové.“

„Vardenové ne, udělal to nějaký elf.“

„Ale...“ Odmlčel se a snažil se najít logické vysvětlení. „Žádný elf by se přece neuvolil pracovat pro Galbatorixe. Raději by zemřeli, než...“

„S tímhle nemá Galbatorix opravdu nic společného, a i kdyby měl, sotva by dal tak vzácnou a mocnou zbraň člověku, který by ji neuměl lépe střežit. Ze všech zbraní v Alagaësi by si Galbatorix nejméně přál, aby se nám dostal do rukou právě tenhle nástroj.“

„Proč?“

„Protože, Eragone Stínovrahu, *tohle* je Dauthdaert,“ řekl Blödhgarm a jeho hluboký, sytý hlas lehce zapředl.

„A jmenuje se Nírnen, orchidej,“ dodala Arya. Ukázala na ornamenty vyryté na čepeli, v nichž už Eragon začínal poznávat stylizované glyfy jedinečného elfského písma – zakřivené, propletené tvary, na koncích zašpičatělé jako trny.

„Dauthdaert?“ opakoval Eragon. Když na něj Arya i Blödhgarm nevěřičně pohlédli, pokrčil rameny v rozpacích nad svým nedostatečným vzděláním. Deprimovalo ho, že elfům se v průběhu dospívání dostalo desítek let studia u těch nejlepších učenců jejich rasy, zatímco strýc Gero ho nenaučil ani abecedu, neboť to považoval za zbytečné. „Vím jen to, co jsem si stihl přečíst v Ellesmře. Co je to? Byl ukovaný během pádu Jezdců, jako zbraň proti Galbatorixovi a Křivopřísežníkům?“

Blödhgarm zavrtěl hlavou. „Nírnen je mnohem, mnohem starší.“

„Dauthdaerty,“ vysvětlovala Arya, „se zrodily ze strachu a nenávisti, které se nás zmocnily v posledních letech naší války s draky. Naši nejzručnější kováři a kouzelníci je vyrobili z materiálů, které dnes už neznáme. Naplnili je kouzly, která jsme zapomněli, a pojmenovali je po nejkrásnějších květinách – což bylo to nejohavnější spojení všech dob, protože všech dvanáct zbraní bylo vyrobeno k jedinému účelu: k zabíjení draků.“

Eragon pocítil odpor při pohledu na zářící kopí. „A zabíjely?“

„Očití svědkové říkají, že dračí krev přšla z nebe jako letní liják.“

Safira zasyčela, hlasitě a pronikavě.

Eragon se k ní na okamžik obrátil a přitom koutkem oka zahlédl, že Vardenové stále stojí před hradní věží a čekají, až on se Safirou znovu převezmou vedení útoku.

„Všechny Dauthdaerty byly údajně zničeny nebo nenávratně ztraceny,“ pokračoval Blödhgarm. „Zjevně tomu tak nebylo. Nírnen se musel nějak zmocnit rod Waldgráfů a skrýval ho tady v Belatoně. Soudím, že když jsme

prorazili městské hradby, lord Bradburn dostal strach a nařídil přinést Nírnenu ze zbrojnice, aby tebe se Safirou zastavil. Galbatorix by byl nepochybně vzteky bez sebe, kdyby věděl, že se tě Bradburn pokusil zabít.“

Eragon si uvědomoval, že by si měl pospíšet, ale zvědavost mu ještě nedovolila odejít. „Stále jste mi nevysvětlili, proč by si Galbatorix tolik nepřál, abychom ho měli.“ Ukázal směrem ke kopí. „Čím je Nírnena nebezpečnější než tamhleto kopí, nebo dokonce Bris...“ zarazil se, aby nevyslovil celé jméno, „nebo můj vlastní meč?“

Tentokrát mu odpověděla Arya. „Dauthdaert se nedá zlomit žádnými přirozenými prostředky, nepoškodí ho oheň a je téměř zcela odolný vůči kouzlům, jak jsi sám viděl. Tyto zbraně byly zhotovené tak, aby na ně nepůsobila žádná dračí kouzla a aby před nimi chránily i své nositele – to je ohromující, když uvážíme sílu, komplikovanost a nevypočitatelnost dračí magie. Galbatorix zřejmě obalil Šruikana i sebe větším množstvím ochranných kouzel než se to kdy komukoli jinému v Alagaësi podařilo, ale Nírnena by možná dokázala projít jejich obranami, jako by ani neexistovaly.“

Eragona naplnilo radostné vzrušení. „Musíme...“

Přerušilo ho zaskřípání.

Ten zvuk byl pronikavý, řezavý a chvějivý, jako když kov skřípe o kámen. Eragonovi se z něj rozdrkotaly zuby a uši si musel zakrýt rukama. Otočil se, aby našel jeho zdroj. Safira pohodila hlavou. I přes okolní hluk slyšel, jak zoufale kňučí.

Dvakrát přelétl očima nádvoří, než si všiml nepatrného obláčku prachu, který se zvedal u zdi hradní věže, asi stopu od široké praskliny, jež se objevila pod začernalým, zčásti rozbitým oknem, kde předtím Blödhgarm zabil kouzelníka. Jak skřípot sílil, Eragon na okamžik sundal jednu ruku z ucha, aby ukázal na prasklinu.

„Podívej!“ zavolal na Aryu, která přikývla, že rozumí. Znovu si rychle zakryl ucho rukou.

Pak zvuk zničehonic utichl.

Eragon chvíli vyčkával, potom pomalu spustil ruce a na chvíli zalitoval, že má tak citlivý sluch.

V následujícím okamžiku se však prasklina ještě více rozevřela. Zvětšovala se, až byla široká několik stop, a rychle se šířila dolů po zdi. Trhlina jako blesk zasáhla kamennou klenbu nade dveřmi věže, otřásla jí a zasypla zem u vchodu sprškou kamínků. Celý hrad zaskřípal a od rozbitého okna směrem k prolomené klenbě se přední zeď hradní věže začala naklánět.

„Utíkejte!“ zakřičel Eragon na Vardeny, ačkoli muži už prchali na obě strany nádvoří a zoufale se snažili dostat co nejdál od vratké zdi. Postoupil dopředu, pátral zrakem v tlačenci bojovníků a hledal Rorana.

Nakonec ho zahlédl uvězněného za poslední skupinou mužů u dveří. Vztekla na ně něco křičel, ale jeho slova v tom zmatku nebyla slyšet. Pak se zeď pohnula, o několik palců se sesula a naklonila se ještě víc. Zасыpávala Rorana kameny a on pod jejich vahou ztratil rovnováhu a klopýtl dozadu pod překlad dveří.

Když se Roran napřímil, jejich oči se střetly a Eragon v bratrancově tváři spatřil záblesk strachu a bezmoci, rychle následovaný odevzdaností, jako by Roran věděl, že nemá naději dostat se včas do bezpečí.

Roranovi přelétl přes ústa sarkastický úsměv.

A zeď se zřítila.

PÁD KLADIVA

Ne!“ vykřikl Eragon, když se zeď věže s burácením sesypala a pohřbila Rorana spolu s pěti dalšími muži pod šest metrů vysokou hromadou kamení a zaplavila nádvoří temným mračnem prachu.

Vykřikl tak hlasitě, až ho zaškrábalo v krku a hluboko v hrdle ucítil kluzkou krev s příchutí mědi. Nadechl se, zlomil se v pase a rozkašlal se.

„Vaetna,“ zasípal a mávl rukou. Ozval se zvuk připomínající šustění hedvábí, hustý šedý prach se rozdělil a vzduch uprostřed nádvoří se pročistil. Eragon měl takovou starost o Rorana, že sotva zaznamenal, kolik sil mu kouzlo odebralo.

„Ne, ne, ne, ne,“ mumlal si pro sebe. *Nemůže být mrtvý. Nemůže, nemůže, nemůže...* Stále dokola si v duchu opakoval tuhle větu, jako by tím mohl dosáhnout její pravdivosti. Ale s každým dalším zopakováním čím dál méně vyjadřovala skutečnost či naději a spíše se stávala modlitbou adresovanou světu.

Arya a další vardenští bojovníci před ním kašlali a otírali si oči dlaněmi. Mnozí se krčili, jako by očekávali ránu; jiní užasle hleděli na předeek poškozeného hradu. Trosky části věže se vyvalily doprostřed nádvoří a zakryly mozaiku. Dvě a půl místnosti v druhém podlaží a jedna ve třetím – ta, kde tak strašlivou smrtí zemřel kouzelník – byly náhle odkryté a vystavené přírodním živlům. Komnaty a jejich vybavení vypadaly v plném slunečním světle špinavé a omšelé. Uvnitř od průrvy, u níž se právě ocitli, poplašeně couvala hrstka vojáků vyzbrojená samostřily. Tlačili se, strkali a vybíhali dveřmi ze síní a mizeli v hlubinách hradu.

Eragon se pokusil odhadnout váhu jednoho kvádrů kamene v hromadě trosek; muselo to být několik metrů. Kdyby společně se Safirou a elfy zabral, určitě by pomocí kouzel dokázali kameny posunout, ale skončili by zcela

vysílení a zranitelní. A trvalo by to strašně dlouho... Eragon si vzpomněl na Glaedra – zlatý drak byl dost silný, aby zvedl celou hromadu najednou – ale teď bylo hlavní si pospíšet! Než by se dostal ke Glaedrovu Eldunari, uplynulo by moře času. Kromě toho ani nevěděl, zda by dokázal přesvědčit Glaedra, aby s ním mluvil a aby mu pomohl zachránit Rorana i další muže.

Pak si Eragon vybavil Rorana stojícího pod překladem dveří u vchodu do věže – těsně předtím, než ho pohltil příval kamení a prachu – a najednou mu došlo, co má udělat.

„Safiro, pomoz jim!“ vykřikl Eragon, odhodil štít a vyrazil kupředu.

Za sebou slyšel Aryu, jak cosi říká ve starověkém jazyce – možná to bylo: „Schovej to!“, ale nebyl si tím jistý. Rychle ho dostihla a běžela vedle něj s taseným mečem.

Jakmile doběhl k hromadě trosek, mocně se odrazil, vyskočil do výše a přistál jednou nohou na šikmé stěně kamenného bloku, pak se znovu odrazil a skákal tak z místa na místo jako kamzík šplhající ze strže. Takto sice riskoval, že naruší stabilitu kamenů, ale šlo o nejrychlejší způsob, jak se dostat tam, kam potřeboval.

Posledním dlouhým skokem se Eragon vymrštil na okraj druhého podlaží a uháněl ke dveřím na opačné straně místnosti. Rozrazil je takovou silou, že zlomil petlici a dveře vylétly z pantů, narazily do zdi chodby za nimi a těžká dubová prkna se rozštípla.

Hnal se chodbou jako o závod. Vlastní kroky a dech mu připadaly podivně ztlumené, jako by měl uši plné vody.

Zpomalil, když se přiblížil k otevřeným dveřím. V místnosti pětice ozbrojenců diskutovala nad mapou. Nikdo z nich si ho nevšiml.

Eragon utíkal dál.

Prudce zahrnul za roh a srazil se s vojákem, který šel opačným směrem. Před očima se mu roztančily hvězdičky, jak čelem narazil do okraje mužova štítu. Chytil se vojáka a chvíli se spolu potáceli po chodbě sem a tam jako párek opilých tanečníků.

Voják zaklel a snažil se znovu získat rovnováhu. „Co je to s tebou, ty zatracenej...“ rozkřikl se, ale pak pohlédl Eragonovi do tváře a vyvalil oči. „Ty!“

Eragon sevřel pravou pěst a udeřil muže do břicha, přímo pod hrudní koš, a mrštil s ním tak, že vyletěl ke stropu. „Já,“ potvrdil, když voják dopadl zpět na zem beze známek života.

Pokračoval dál chodbou. Jeho už tak zrychlený tep jako by se zdvojnásobil od chvíle, co vběhl do věže; měl pocit, že mu srdce každou chvíli vyletí z hrudi.

Kudy? uvažoval horečně, když nakoukl dalšími dveřmi a zase neviděl nic než prázdnou místnost.

Konečně ve špinavé postranní chodbě zahlédl točité schodiště. Bral schody po pěti, nedbaje o vlastní bezpečí, a cestou dolů zpomalil jen jednou, když musel odstrčit z cesty vyděšeného lučištníka.

Schody vedly do místnosti s vysokou klenbou, která mu připomněla katedrálu v Dras-Leoně. Otočil se na patě a rychle se rozhlédl: štíty, zbraně a rudé praporky rozvěšené po stěnách, úzká okna těsně pod stropem, pochodně zasazené do držáků z tepaného železa, prázdné krby, dlouhé tmavé stoly vyrovnané podél obou stěn síně a stupínek v čele místnosti, kde před židlí s vysokým opěradlem stál vousatý muž v hávu. Eragon se nacházel v hlavní síni hradu. Napravo, mezi ním a dveřmi vedoucími ke vchodu do věže, stála horda nejméně padesáti vojáků. Zlaté nitě na jejich tunikách se zatřpytily, když sebou překvapeně trhli.

„Zabte ho!“ křikl šlechtic v hávu, spíše vyděšeně než rozkazovačně. „Kdo ho zabije, dostane třetinu mých pokladů! To slibuji!“

V Eragonovi se vzedmula strašlivá zuřivost, že ho zase něco zdrží. Vytrhl meč z pochvy, zvedl ho nad hlavu a zařval:

„Brisingr!“

Čepel obalily přízračné modré plameny a rychle postupovaly vzhůru ke špičce. Jejich žár zahřál Eragonovi ruku, paži a jednu tvář.

Pak sklopil pohled k vojákům. „Zmizte,“ zavrčel.

Vojáci chvíličku váhali, pak se otočili a utekli.

Eragon vyrazil kupředu a nevšímal si zděšených opozdílů potácejících se kolem jeho hořícího meče. Jeden muž zakopl a upadl přímo před ním. Eragon ho přeskočil, aniž by se dotkl byť jen střapce na jeho helmě.

Jak se dal opět do běhu, plameny na čepeli se natahovaly jako hříva tryskem pádícího koně.

Přikrčil se a proběhl dvoukřídlými dveřmi, které chránily vchod do hlavní síně. Uháněl dlouhým, širokým sálem lemovaným místnostmi plnými vojáků – a také ozubených kol, kladek a dalších mechanismů používaných pro zvedání a spouštění hradní brány – a pak plnou rychlostí vrazil do padací mříže přehrazující cestu k místu, kde stál Roran ve chvíli, kdy se věž zřítíla.

Mříž se pod jeho nárazem ohnula, ale železo nepovolilo.

Zavrával o krok zpátky.

Nasměroval sílu uloženou v diamantech ve svém opasku – pásu Belota Moudrého – do Brisingru, odčerpav z drahokamů cennou zásobu energie

a rozdmýchal oheň meče do takřka nesnesitelného žáru. Vydal němý výkřik, napřáhl paži za sebe a prudce udeřil do padací mříže. Pokropily ho oranžové a žluté jiskry, nadělaly mu dolíčky do rukavic i tuniky a požahaly ho na holé kůži. Kousek roztaveného železa se syčením skápl na špičku boty. Škubl nohou a setřásl jej.

Po třetí ráně se prostředek mříže odlomil. Odseknuté konce mřížoví byly dobřela rozžhavené a osvětlovaly okolí tlumenou září.

Eragon nechal plameny stoupající z Brisingru pohasnout a prošel otvorem, který si vysekal.

Utíkal doleva, pak doprava a potom zase doleva chodbou, která se klikatila, aby zpomalila postup případných útočníků, jimž by se podařilo vstoupit do věže.

Když zabočil za poslední roh, uviděl svůj cíl: vstupní halu zavalenou troskami. Ani jeho bystrý elfí zrak nedokázal v přítmí rozeznat víc než hlavní obrysy, protože padající kameny zhasily pochodně na stěnách. Zaslechl podivné vrčení a šramot, jako by se nějaké nemotorné zvíře prohrabávalo sutinami.

„Naina,“ zašeptal.

34

Prostor osvítilo vznášející se modré světlo. A v něm před sebou spatřil Rorana pokrytého prachem, krví, popelem a potem, jak hrozivě cení zuby, stojí nad mrtvolami dvou vojáků a zápolí se třetím.

Voják zamžoural, když se nenadále rozjasnilo. Roran využil mužova rozptýlení a srazil ho na kolena, popadl dýku z jeho opasku a zabodl mu ji pod čelist.

Voják dvakrát kopnul a znehybněl.

Roran se zadýchaně zvedl a z prstů mu odkapávala krev. Pohlédl na Eragona s podivně skelným výrazem.

„Už bylo načase...“ vypravil ze sebe a pak se mu panenky protočily a ztratil vědomí.

STÍNY NA OBZORU

Aby Eragon stačil zachytit Rorana dřív, než se zhroutí na zem, musel upustit Brisingr, což se mu moc nezamlouvalo. Rozevřel však dlaň a meč zacinkal o kámen, právě když mu bezvládný Roran klesl do náručí.

„Je vážně zraněný?“ zeptala se Arya.

Eragon sebou překvapením trhnul, když zjistil, že elfka s Blödhgarmem stojí vedle něj. „Snad ne.“ Párkrát popleskal Rorana po zaprášených tvářích. V nevýrazné, ledově modré záři kouzla vypadal jeho bratranec vyčerpaně, kolem očí měl podlitiny a jeho rty získaly nařávaný odstín, jako by si je obarvil šťávou z ostružin. „No tak, prober se.“

Po pár vteřinách se Roranovi zachvěla víčka. Otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Eragona zaplavila úleva tak silná, že ji cítil na jazyku. „Na chvíli jsi ztratil vědomí,“ objasnil mu.

„Aha.“

Je naživu! hlásil Eragon Safíře. Podstoupil riziko kratičkého okamžiku spojení.

Cítil její radost. *To je dobře. Zůstanu tady a pomůžu elfům odsunout kameny stranou. Když mě budeš potřebovat, zakřič a já si k tobě najdu cestu.*

Roranovo kroužkové brnění zacinkalo, když mu Eragon pomáhal na nohy. „Co ostatní?“ zeptal se a ukázal bradou k hromadě trosek.

Roran zakroutil hlavou.

„Jsi si jistý?“

„Tam dole nemohl nikdo přežít. Já jsem unikl jen proto... protože jsem byl zčásti chráněný překladem nade dveřmi.“

„A ty? Jsi v pořádku?“ zeptal se Eragon.

„Cože?“ zamračil se Roran a tvářil se roztržitě, jako by ho ta myšlenka ani nenapadla. „Jsem ... Možná mám zlomené zápěstí. Nic vážného.“

Eragon vrhl výmluvný pohled na Blödhgarma. Elfovy rysy se napjaly nepatrným náznakem nelibosti, ale dokráčel k Roranovi a jemným tónem ho oslovil: „Kdybys dovolil...“ Natáhl ruku k Roranově zraněné paži.

Zatímco se Blödhgarm lopotil s Roranem, Eragon sebral Brisingr a pak s Aryou drželi hlídku u vchodu pro případ, že by nějakí vojáci byli tak lehkovážní, aby zaútočili.

„Tak, hotovo,“ oznámil po chvíli Blödhgarm a přistoupil k nim. Roran zakroutil zápěstím, aby ho vyzkoušel.

Spokojeně poděkoval Blödhgarmovi, potom spustil ruku a pátral po zemi mezi sutinami, dokud nenašel své kladivo. Upravil si brnění a pohlédl ke vchodu. „Já už mám dost toho lorda Bradburna,“ pravil zdánlivě klidným tónem. „Už na svém trůnu sedí příliš dlouho a podle mého bychom mu měli ulevit od jeho povinností. Souhlasíš, Aryo?“

„Ano,“ přisvědčila.

„Dobrá, pojďme se poohlédnout po tom pupkatém starém hlupákovi. Dám mu pár něžných ťukanců kladivem na památku všech, které jsme dnes ztratili,“ navrhl Roran.

„Před pár minutami byl v hlavním sále,“ podotkl Eragon. „Pochybuji ale, že tam čeká, až se vrátíme.“

Roran pokývl hlavou. „Tak si ho budeme muset najít.“ A s tím vyrazil kupředu.

Eragon ukončil světelné zaklínadlo a pospíchal za bratrancem s Brisingrem v pohotovosti. Arya s Blödhgarmem se drželi tak blízko u něj, jak jim klikatá chodba dovolovala.

Místnost, do níž chodba ústila, byla prázdná, stejně jako hlavní sál hradu, kde jediným důkazem nedávné přítomnosti desítek vojáků a hodnostářů byla helmice, která ležela na zemi a houpala se sem a tam ve stále kratších obloučcích.

Eragon s Roranem proběhli kolem mramorového stupně a Eragon přizpůsobil rychlost Roranovu tempu. Vykopli dveře nalevo od stupně a hnali se vzhůru po schodišti.

V každém patře se zastavili, aby Blödhgarm zapátral myslí po lordu Bradburnovi a jeho doprovodu, ale nenašel po nich žádné stopy.

Když dorazili do třetího poschodí, Eragon uslyšel splašené kroky a uviděl, jak klenutou chodbu před Roranem zaplnila houština napřažených kopí. Kopí bodla Rorana do tváře a pravého stehna a koleno se mu zbarvilo krví. Zařval jako zraněný medvěd a mlátil do kopí štítem ve snaze protlačit se posledních pár kroků ven ze schodišťové šachty. Muži zběsile křičeli.

Eragon si přehodil Brisingr do levé ruky, pak se natáhl kolem Rorana, popadl jedno z kopí za násadu a vytrhl ho z něčích rukou. Obrátil kopí a hodil je doprostřed mužů namačkaných v klenutém průchodu. Někdo vykřikl a v hradbě těl se objevila mezera. Tento postup ještě několikrát zopakoval a brzy se počet vojáků snížil natolik, že je Roran dokázal vytlačit ze schodišťové šachty.

Dvanáct zbývajících vojáků se rozmístilo po široké podestě lemované sloupkovým zábradlím tak, aby každý z nich získal dostatek manévrovacího prostoru. Roran znovu zařval a vrhl se na nejbližšího muže. Odrazil jeho meč, skočil k němu a praštil ho do helmy, až zacinkala jako železný hrnec.

Eragon rychle přeběhl odpočívadlo a pustil se do dvojice vojáků, kteří stáli vedle sebe. Srazil je na zem a poslal oba na onen svět jediným bodnutím Brisingru. Vzduchem k němu svištěla roztočená sekyra. Přikrčil se, shodil jednoho muže přes zábradlí a vzápětí vyřídil dva další, kteří ho chtěli vykuchat zahnutými píkami.

Pak mezi muže neslyšně vběhli Arya s Blödhgarmem. Díky elfské ladnosti působilo jejich násilí spíš jako dovedně zinscenované představení než odporná rvačka, jakou byla většina bojů.

V přívalu řinčícího kovu, zlámaných kostí a useknutých končetin ti čtyři pobili zbytek vojáků. Jako vždy bitva Eragona vzpružila. Připadalo mu, jako by na něj někdo vylil kýbl studené vody. Vnímál jasněji než při jakékoli jiné činnosti.

Roran se předklonil, opřel si ruce o kolena a ztěžka oddechoval, jako by právě dokončil závod.

„Mám?“ zeptal se Eragon a ukázal na řezné rány na Roranově tváři a stehně.

Roran párkrát vyzkoušel, zda ho zraněná noha udrží. „To počká. Napřed pojďme najít Bradburna.“

S Eragonem v čele zamířili zpátky do schodišťové šachty a opět stoupali vzhůru. Po dalších pěti minutách hledání nakonec našli lorda zabarikádovaného v nejvýše položené komnatě v nejzápadnější věži hradu. Eragon, Arya a Blödhgarm pomocí řady zaklínadel rozebrali dveře a horu nábytku navršenou za nimi. Když spolu s Roranem vešli dovnitř, vysoce postavení dvořané a hradní strážé, kteří se shromáždili před lordem Bradburnem, zbledli a většina z nich se roztřásla strachy. Eragonovi se ulevilo, že stačilo zabít jen tři strážné, aby přiměli skupinu odložit zbraně a vzdát se. Pak se Arya postavila proti Bradburnovi, který po celou dobu mlčel, a vybídla ho: „Takže nařídíte svému vojsku, aby se vzdalo? Zůstalo jen pár vojáků, ale stále lze ušetřit jejich životy.“

„To neudělám, ani kdybych mohl,“ odsekl Bradburn hlasem plným nenávistného, jízlivého posměchu, až ho Eragon málem udeřil. „Nečekej ode mě žádné ústupky, elfko. Nevydám své muže sprostým, nepřirozeným bytostem, jako jsi ty. Smrt bude lepší. A nemysli si, že mě nalákáš sladkými slovy. Vím o vašem spojení s urgaly a spíš bych věřil hadovi než někomu, kdo se dělí o chleba s těmi nestvůrami.“

Arya přikývla a vztáhla dlaň nad Bradburnovu tvář. Zavřela oči a na nějakou dobu ona i lord znehybněli. Eragon zapátral myslí a ucítil prudký souboj vůlí, v němž si Arya razila cestu skrze Bradburnovy obrany. Trvalo to celou minutu, ale nakonec ovládla jeho mysl a pustila se do vyvolávání a zkoumání jeho vzpomínek, dokud neobjevila povahu jeho ochranných kouzel.

Poté promluvila starověkým jazykem a provedla složité zaklínadlo, aby tyto obrany obešla a Bradburna uspala. Když skončila, lordovy oči se zavřely a s povzdechem se jí sesul do náručí.

„Ona ho zabila!“ zařval jeden ze strážných a mezi muži se začaly ozývat výkřiky strachu a pobouření.

Eragon se je pokoušel přesvědčit, že to není pravda, když vtom uslyšel, jak se někde v dálce rozezněla vardenská trubka. Brzy se ozvala další, tentokrát už blíž, pak ještě jedna a potom zachytil útržky něčeho, co znělo – na to by přísahal – jako slabý jásot z nádvoří dole.

Vyměnili si s Aryou zmatený pohled a pak začali postupně vyhlížet z jednoho okna komnaty po druhém.

Na západ a na jih se rozprostírala Belatona. Bylo to velké, vzkvétající město, jedno z největších v Království. Poblíž hradu stály působivé kamenné budovy se zkosenými střechami a arkýřovými okny, kdežto dál bylo vidět omítnuté dřevěné domy. V několika hrázděných budovách během boje vypukl požár. Vzduchem se nesla vrstva hnědého kouře, který štípal do očí a v krku.

Na jihozápadě, asi míli za městem, se rozkládalo vardenské ležení: dlouhé řady šedých vlněných stanů obehnaných výkopy a lemovaných kůly, pár zářivě barevných velitelských stanů s vlajkami a prapory, na holé zemi stovky ležících raněných. Ve stanech léčitelů už totiž nebylo volné místo.

Na sever, za doky a skladiště, bylo jezero Leona, rozlehlá vodní plocha, po níž tu a tam přešel hřeben vlny.

Po nebi se od západu blížila kupovitá černá mračna, která se tyčila vysoko nad městem a zřejmě je měla zanedlouho zahalit do závoje deště, padajícího jako suknice z jejich spodní strany. Tu a tam se v hlubinách bouře zablesklo, modravé světlo a hromy burácely jako rozzuřená bestie.

Eragon však nikde neviděl příčinu rozruchu, který přilákal jeho pozornost.

Přispěchali s Aryou k oknu směřujícímu přímo na nádvoří. Safira spolu se skupinou mužů a elfů právě dokončila odklizení kamení před hradní věží. Eragon zapískal, a když dračice zvedla oči, zamával na ni. Její dlouhé čelisti se rozevřely v zubatém úšklebku a vyfoukla k němu stužku kouře.

„Hej! Co se děje?“ zakřičel Eragon.

Jeden z Vardenů stojících na hradbách zvedl ruku a ukázal na východní stranu. „Stínovrahu, podívej! Přicházejí kočkodlaci! Kočkodlaci jdou!“

Eragonovi přeběhl mráz po zádech. Podíval se směrem, který mu muž naznačil, a tentokrát spatřil spoustu malých, záhadných postav, vynořujících se zpoza kopečku několik mil odsud, na druhé straně řeky Jiet. Některé kráčely po čtyřech, jiné po dvou, ale byly příliš daleko, aby mohl s jistotou prohlásit, že jde o kočkodlaky.

„Je to možné?“ podivila se Arya.

„Nevím... Ať už je to kdokoli, brzy to zjistíme.“

KRÁL KOČEK

Eragon stál na stupínku v hlavním sále hradní věže, hned napravo od trůnu lorda Bradburna, s levou rukou na hlavici Brisingru, zasunutého v pochvě. Z druhé strany trůnu stál Jörmundur, hlavní velitel Vardenů, který pod levou paží svíral helmici. Hnědé vlasy měl stažené dozadu do dlouhého copu a na skráních prošedivělé. Jeho úzký obličej měl prázdný výraz člověka, který je zvyklý čekat na druhé. Eragon si všiml, že zpod chrániče pravého předloktí vytéká Jörmundurovi tenká stružka krve. Vojevůdce musel utrpět nějaké zranění, ale nedal na sobě znát bolest.

Mezi nimi seděla na trůnu jejich vůdkyně Nasuada, oslnivá v zelenožlutých šatech, které si oblékla teprve před chvílkou, když vyměnila zářivé válečné roucho za oděv vhodnější pro panovnici. Bílý plátěný obvaz na její levé ruce svědčil o tom, že i na ní zanechal stopu nedávný boj.

Tlumeným hlasem, aby ji slyšeli jen Eragon s Jörmundurem, vůdkyně řekla: „Kdyby se nám tak povedlo získat jejich podporu...“

„Ale co budou chtít na oplátku?“ zeptal se Jörmundur. „Truhlice máme skoro prázdné a budoucnost je nejistá.“

Nasuadě se při odpovědi sotva pohnuly rty. „Možná chtějí pouze příležitost pomstít se Galbatorixovi.“ Odmlčela se. „Ale pokud tomu tak není, budeme muset najít něco jiného než zlato, čím bychom je přesvědčili, aby se k nám přidali.“

„Mohla bys jim nabídnout pár sudů smetany,“ nadhodil Eragon, což Jörmundura upřímně rozesmálo. I Nasuada se tiše zasmála.

Jejich šepot ustal, když zazněly tři trubky před hlavním sálem. Otevřenými dveřmi na druhém konci sálu vstoupilo plavovlasé páže oblečené do tuniky se znakem Vardenů – bílým drakem držícím růži nad mečem namířeným dolů na rudé pole. Páže zabouchalo do podlahy obřadní holí, kterou si přineslo, a tenounkým zpěvavým hlasem ohlásilo: „Jeho Nejvznešenější

Královská Výsost Grimrr Půtlapa, Král Kočkodlaků, Pán Osamělých Míst, Vládce Nočních Území a Ten, Který Kráčí Sám.“

Podivný titul: Ten, Který Kráčí Sám, poznamenal Eragon k Safíře.

Ale zasloužený, řekla bych, odvětila a on vycítil její pobavení, i když neviděl na místo v hradní věži, kde ležela stočená.

Páže ustoupilo stranou a dveřmi vkráčet Grimrr Půtlapa v lidské podobě, následovaný dalšími čtyřmi kočkodlaky, neslyšně našlapujícími velkými chundelatými prackami. Ti čtyři se podobali Solembumovi, jedinému kočkodlakovi, kterého Eragon do té doby spatřil ve zvířecí podobě: měli mohutné lopatky a dlouhé nohy, krátké tmavé límce z chlupů kolem krku sahající až ke kohoutku, střapaté uši a ocasy s černou špičkou, jimiž ladně mávali ze strany na stranu.

Grimrr Půtlapa se však nepodobal žádnému člověku ani zvířeti, které kdy Eragon viděl. Měřil přibližně čtyři stopy jako trpaslíci, ale s trpaslíkem ani s člověkem by si ho nikdo nespletl. Měl drobnou špičatou bradu, široké lícni kosti a pod vzhůru zatočeným obočím vykukovaly zešikmené zelené oči lemované vějířovitými řasami. Černé střapaté vlasy mu vepředu padaly do čela a po stranách a vzadu mu splývaly na ramena, kde byly hladké a lesklé jako srst jeho společníků. Eragon nedokázal odhadnout jeho věk.

Jediným Grimrrovým oděvem byla hrubá kožená vesta a bederní rouška z králíčí kůže. Vpředu na vestě měl přivázané lebky asi tuctu zvířat – ptáků, myší a další drobné zvíře –, které mu za chůze chřestily o sebe. Zpod pásku bederní roušky mu šikmo vyčuhovala dýka v pouzdře. Jeho červenohnědá kůže byla posetá četnými jizvami, úzkými a bílými jako škrábance na starém stole. A jak už naznačovalo jeho jméno, chyběly mu dva prsty na levé ruce; patrně mu je někdo ukousl.

Přes své jemné rysy byl Grimrr bezpochyby samec: měl tvrdé šlachovité svaly na pažích a hrudi, útlé boky a pevný krok, když pomalu postupoval sálem směrem k Nasuadě.

Žádný z kočkodlaků si zřejmě nevšímal lidí tvořících špalír, dokud se Grimrr nedostal do blízkosti bylinkářky Angely, která stála vedle Rorana a šesti jehlicemi současně pletla pruhovanou ponožku.

Jakmile Grimrr spatřil bylinkářku, přimhouřil oči a vlasy se mu zavlnily a naježily stejně jako srst jeho čtyř strážných. Ohnul rty a odkryl pár zahnutých bílých špičáků a k Eragonově úžasu krátce a hlasitě zasyčel.

Angela zvedla oči od ponožky s vlažným sebejistým výrazem. „Píp píp,“ řekla.

Na okamžik si Eragon myslel, že na ni kočkodlak skočí. Grimrrovi na krku a na obličejích naskákaly temně rudé skvrny, nozdry se mu rozšířily a tiše na ni zaprskal. Ostatní kočkodlaci se přikrčili s ušima těsně přitisknutými k hlavě, připraveni se na ni vrhnout.

Eragon uslyšel, jak přítomní v celém sále povytáhli čepce z pouzder.

Grimrr ještě jednou zasyčel, pak se od bylinkářky odvrátil a pokračoval v chůzi. Když poslední kočkodlak v řadě míjel Angelu, zvedl tlapu a kradmo se ohnal po šňůrce příže, která visela z Angeliných jehlic, jako by to udělala rozpustilá domácí kočka.

Safira byla stejně zmatená jako Eragon. *Píp píp?* zeptala se.

Pokrčil rameny, protože zapomněl, že ho nevidí. *Kdo ví, proč Angela něco dělá nebo říká.*

Grimrr konečně došel před Nasuadu. Zastavil se a zcela nepatrně se uklonil – dával tím najevo vrcholnou sebejistotu, dokonce domýšlivost, charakteristickou pro kočky, draky a některé urozené ženy.

„Paní Nasuado,“ promluvil. Jeho hlas byl překvapivě hluboký, vhodný spíše pro tlumené přerývané vrčení divokého kocoura než pro chlapce, ježmuž se podobal.

Nasuada se také uklonila. „Králi Půltlapo, srdečně vás vítám mezi Vardeny, vás i celou vaši rasu. Musím omluvit našeho nepřítomného spojence krále Orrina ze Surdy. Nemohl vás přivítat, jak si přál, protože dosud se svými jezdci brání naše západní křídlo před skupinou Galbatorixových oddílů.“

„Jistě, paní Nasuado,“ odpověděl Grimrr. Jeho ostré zuby se zablýskly, když promluvil. „K nepřítelům se nikdy nesmíte obracet zády.“

„Přesto... čemu vděčíme za nečekané potěšení z této návštěvy, Vaše Výsosti? Kočkodlaci byli vždy pověstní svou uzavřeností a samotou i tím, že se nezapojují do sporů své doby, zvláště pak od pádu Jezdců. Člověk by skoro řekl, že se váš rod za posledních sto let stal spíše legendou než skutečností. Proč jste se tedy rozhodli ukázat právě teď?“

Grimrr zvedl pravou paži a namířil ohnutý prst zakončený drápotivým nehtem na Eragona.

„Kvůli němu,“ zavřel kočkodlak. „Jeden lovec nezaútočí na jiného, dokud ten druhý neukáže svou slabinu, a Galbatorix nám tu svoji už ukázal: nezabije Eragona Stínovraha ani Safiru Bjartskular. Dlouho jsme čekali na tuto příležitost a hodláme se jí chopit. Galbatorix se naučí z nás mít strach a nenávidět nás a nakonec si uvědomí, jak velkou učinil chybu, a pozná, že to my jsme odpovědní za jeho zkázu. A jak lahodná bude tato pomsta, lahodná jako sousto jemného masa z mladého kance.“

„Nadešel čas, lidé,“ pokračoval kočkodlak, „aby všechny rasy, dokonce i kočkodlaci, společně povstaly a ukázaly Galbatorixovi, že nezlomil naši vůli k boji. Přidáme se k vašemu vojsku, paní Nasuado, jako nezávislí spojenci a pomůžeme vám dosáhnout vítězství.“

Eragon nedokázal poznat, co si myslí Nasuada, ale on sám byl kočkodlakovou řečí ohromen stejně jako Safira.

Po krátké odmlce Nasuada řekla: „Vaše slova velmi lahodí mému sluchu, Výsosti. Dříve, než budu moci přijmout vaši nabídku, mi však musíte odpovědět na jisté otázky, pokud souhlasíte.“

S nádechem neochvějně lhostejnosti Grimrr mávl rukou. „Souhlasím.“

„Musím přiznat, že vaše rasa je *tak* tajuplná a *tak* nepostižitelná, že jsem o Vaší Výsosti až do dnešního dne neslyšela. Vlastně jsem ani nevěděla, že *máte* nějakého vládce.“

„Nejsem stejný král jako ti vaši,“ odvětil Grimrr. „Kočkodlaci zpravidla upřednostňují samotu, ale dokonce i my si musíme zvolit vůdce, když jdeme do války.“

„Chápu. Mluvíte tedy jménem celé svojí rasy, nebo pouze za ty, kdo přicestovali s vámi?“

Grimrova hrud' se vzedmula a zatvářil se, pokud to bylo vůbec možné, ještě samoliběji. „Mluvíím jménem celého svého druhu, paní Nasuado,“ zapředl spokojeně. „Každý zdatný kočkodlak v Alagaësi sem přišel bojovat – kromě těch, kteří pečují o mladé. Je nás málo, ale nikdo se nám nevyrovná zuřivostí v boji. A velím také jednotvarům, i když nemohu mluvit jejich jménem, protože jednotvaři jsou stejně němí jako jiná zvířata. Přesto udělají to, co po nich budeme chtít.“

„Jednotvaři?“ podivila se Nasuada.

„Ti, které znáte jako kočky. Neumějí měnit svou podobu jako my.“

„A oni podléhají vašemu velení?“

„Ano. Obdivují nás... což je zcela přirozené.“

Pokud mluví pravdu, sdělil Eragon Safře, mohli by nám být kočkodlaci ne-smírně užiteční.

Pak se Nasuada zeptala: „A co požadujete od nás výměnou za vaši pomoc, králi Půtlapo?“ Letmo pohlédla na Eragona, usmála se a potom dodala: „Můžeme vám nabídnout tolik smetany, kolik si budete přát, ale mimo to jsou naše zdroje omezené. Pokud vaši bojovníci očekávají, že dostanou zapláceno za své strádání, obávám se, že budou velice zklamaní.“

„Smetana je pro kořata a zlato nás nijak nezajímá,“ opáčil Grimrr. Během řeči zvedl pravou ruku a ospalým pohledem si prohlížel nehty. „Naše podmínky

jsou takovéto: každý z nás dostane dýku, se kterou bude moci bojovat, pokud už nějakou nemá. Každý z nás bude mít dvě soupravy brnění na míru – jedno pro boj, když stojíme na dvou, a jedno, když jsme na čtyřech. Nepotřebujeme žádnou jinou výstroj: žádné stany, příkrývky, talíře ani lžice. Každému z nás slíbíte jednu kachnu, tetřeva, kuře nebo podobného ptáka na den a každý druhý den misku čerstvě nasekaných jater. I kdybychom se rozhodli, že své jídlo nebudeme jíst, necháte ho pro nás stranou. Pokud byste měli tuto válku vyhrát, pak každý, kdo se stane vašim dalším králem – a všichni, kdo získají tento titul po něm – bude mít na čestném místě vedle trůnu měkký polštář, kam se bude moci usadit jeden z nás, když budeme chtít.“

„Vyjednáváte jako trpasličí zákonodárce,“ pravila Nasuada odměřeně. Naklonila se k Jörmundurovi a Eragon ji slyšel zašeptat: „Máme dost jater, abychom je všechny nakrmili?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Jörmundur stejně tlumeným hlasem. „Ale záleží na velikosti té misky.“

Nasuada se napřímila na trůnu. „Dvě sady brnění je příliš, králi Půtlapo. Vaši bojovníci se budou muset rozhodnout, zda chtějí bojovat jako kočky, nebo jako lidé, a pak se řídit tímto rozhodnutím. Nemohu si dovolit vybatvit je pro obojí.“

Eragon si byl jistý, že kdyby měl Grimrr ocas, škubal by jím sem a tam. Takhle ale kočkodlak pouze změnil postoj, jako by nevydržel stát tak dlouho na jednom místě. „Dobrá, paní Nasuado.“

„Je tu ještě něco. Galbatorix má všude své špehy a zabijáky. Proto se můžete přidat k Vardenům pouze za podmínky, že dovolíte, aby jeden z našich kouzelníků prozkoumal vaše vzpomínky. Musíme se ujistit, že Galbatorix nad vámi nemá žádnou moc.“

Grimrr si odfrkl. „Byli byste hloupí, kdybyste to neudělali. Pokud má někdo odvalu číst naše myšlenky, ať to učiní. Ale ne ona,“ zdůraznil a otočil se, aby ukázal na Angelu. „Ona nikdy.“

Nasuada zaváhala a Eragon viděl, že by se ráda zeptala proč, ale ovládla se. „Domluveno. Okamžitě pošlu pro kouzelníky, abychom mohli tuhle věc co nejdříve vyřešit. Podle toho, co zjistí – a nebude to nic nežádoucího, tím jsem si jistá –, mi bude ctí ustanovit spojení mezi vámi a Vardeny, králi Půtlapo.“

Při jejích slovech všichni lidé v sále včetně Angely propukli v jásot a začali tleskat. Dokonce i elfové vypadali potěšeně.

Kočkodlaci na to však nijak nereagovali, jen sklopili uši dozadu kvůli nepříjemnému hluku.

DOZVUKY

Eragon zasténal a opřel se o Safiru. Položil si ruce na kolena, sklouzl po jejích hrbolatých šupinách, dokud nedosedl na zem, a pak si natáhl nohy.

„Mám hlad!“ zvolal.

Byli se Safirou na nádvoří hradu, stranou od mužů, kteří prostor uklízeli – nakládali na vozy kameny a těla mrtvých – stejně jako od lidí, kteří proudili dovnitř i ven z poškozené budovy, z nichž mnozí se účastnili audience s králem Půltlapou a nyní odcházeli, aby se věnovali jiným záležitostem. Poblíž stál na stráži Blödhgarm se čtyřmi dalšími elfy.

„Oj!“ vykřikl někdo.

Eragon zvedl zrak. Z hradní věže k němu kráčet Roran. Pár kroků za ním cupitala Angela a příze jí vlála ve vzduchu, jak se snažila udržet tempo s jeho dlouhými kroky.

„Kam se chystáš?“ zeptal se Eragon, když před ním bratranec zastavil.

„Pomoci zabezpečit město a postarat se o vězně.“

„Aha...“ Eragon přelétl pohledem po nádvoří plném vzruchu a pak se vrátil k Roranově potlučené tváři. „Bojovals dobře.“

„Ty taky.“

Eragon přesunul pozornost k Angele, která už zase pletla a prsty se jí pohybovaly tak rychle, že je nestíhal sledovat. „*Přp přp?*“ zeptal se.

Po tváři jí přeběhl uličnický výraz a potřásla hlavou, až jí poskočily objemné kudrny. „To je příběh na jindy.“

Bez námitek přijal její vyhybavou odpověď. Neočekával, že by mu to vysvětlila. To dělala jen málokdy.

„A vy?“ zeptal se Roran, „Kam půjdete vy?“

My si půjdeme obstarat nějaké jídlo, odpověděla Safira a štouchla do Eragona čumákem, až ucítil její horký dech.

Roran přikývl. „To zní úplně nejlíp. Takže se uvidíme večer v táboře.“ Ještě před odchodem dodal: „Pozdravujte ode mě Katrinu.“

Angela zastrčila pletení do prošívané taštičky, kterou měla zavěšenou u pasu. „Myslím, že už taky půjdu. Musím dohlédnout na lektvar, co se mi vaří ve stanu, a najít jistého kočkodlaka.“

„Grimrra?“

„Ne, ne – jednu starou přítelkyni: Solembumovu matku. Tedy pokud je ještě naživu. Doufám, že je.“ Zvedla ruku k čelu, z palce a ukazováčku utvořila kroužek, s přehnanou veselostí křikla: „Tak zatím!“ a odpěchala.

Vylez mi na hřbet, vybídla Eragona Safira, zvedla tlapu a nechala ho tak bez opory.

Vyšplhal do sedla za jejím krkem a dračice s tichým, suchým zašustěním kůže drhnoucí o kůži roztáhla obrovská křídla. Ten pohyb vyvolal závan téměř neslyšitelného větru, který se šířil jako vlny na rybníce. Po celém nádvoří se lidé zastavovali a sledovali ji.

Když zvedla křídla nad hlavu, Eragon spatřil síť nafialovělých žil, které v nich pulsovaly a střídavě se proměňovaly v prázdné červí chodbičky, jak polevoval tlak krve mezi údery jejího mocného srdce.

46

Pak to s ním škublo a svět kolem něj se bláznivě naklonil, když Safira vyskočila z nádvoří na vrchol hradeb, kde chvíli balancovala na cimbuří, až jí kameny praskaly mezi špičkami drápů. Pevně se chytil ostnu na krku před sebou, aby se udržel.

Svět se znovu naklonil a Safira vystřelila vzhůru. Eragon ucítil štiplavou chuť a zápach a začaly ho pálit oči, jak prolétávali hustou vrstvou kouře, který se držel nad Belatonou jako příkrývka bolesti, zlosti a zármutku.

Safira dvakrát silně máchla křídly a vynořila se z kouře do slunečního svitu nad hořícími ulicemi města. Posléze přestala pohybovat křídly, plachtila v kružích, a dovolila tak stoupajícímu horkému vzduchu, aby ji vynesl ještě výš.

Přestože byl Eragon unavený, vychutnával si velkolepý výhled. Hřmící bouře se každou chvílí chystala pohltnout celou Belatonu. Její přední okraj bíle zářil a třpytil se, kdežto o kus dál se kupovitá mračna převalovala v inkoustových stínech, které skrývaly jejich obsah, kromě okamžiků, kdy je prozářily blesky. Jinde Eragonovu pozornost upoutalo třpytivé jezero a stovky malých, zelenajících se farem roztroušených po krajině, ale nic z toho nebylo tak působivé jako hora mraků.

Stále pokládal za výsadu, že může shlížet na svět z takové výšky, neboť si uvědomoval, jak málo lidí dostane v životě šanci proletět se na drakovi.

Safira nepatrně pohnula křídly a začala plachtit dolů k řadám šedých stanů, které tvořily vardenský tábor.

Od západu zavanul silný vítr, zvěstující blížící se bouři. Eragon se nahrbil a ovinul ruce ještě pevněji kolem ostnu na jejím krku. Sledoval, jak přes pole pod nimi uhánějí lesklé vlnky stébel, ohýbajících se pod silou vzrůstajícího větru. Rozvlněná tráva mu připomínala kožich obrovského zeleného zvířete.

Safira se prohnala nad řadami stanů a spustila se k pasece, která pro ni byla vyhrazena. Nějaký kůň vystrašeně zařehotal. Eragon se pozvedl v sedle, zatímco dračice roztáhla křídla a zpomalila, až se skoro zastavila nad rozrytou zemí. Náraz vyhodil Eragona dopředu.

Promiň, omlouvala se mu. Snažila jsem se přistát co nejplynuleji.

Já vím.

Už když Eragon sesedal, uviděl, jak k němu spěchá Katrina. Dlouhé kaštanové vlasy jí cestou přes paseku poletovaly kolem hlavy a vítr jí tiskl vrstvy šatů k tělu a odhaloval tak oblinu jejího rostoucího břicha.

„Co je nového?“ volala a v její tváři se zračily obavy.

„Slyšela jsi o kočkodlacích...?“

Přikývla.

„Žádné další důležité zprávy nemám. Roran je v pořádku. Mám tě od něj pozdravovat.“

Viditelně se jí ulevilo, ale její znepokojení se přesto úplně nevytratilo. „Takže se mu nic nestalo?“ Ukázala na prstýnek na svém levém prostředníčku. Byl to jeden ze dvou prstenů, které pro ni a pro Rorana naplnil Eragon kouzelnou mocí, aby poznali, kdyby se ten druhý ocitl v nebezpečí. „Měla jsem dojem, že jsem asi před hodinou něco ucítila, a bála jsem se, že...“

Eragon zavrtěl hlavou. „Roran ti o tom poví. Přišel k pár škrábancům a modřinám, jinak nic. Ale k smrti mě vyděsil.“

Katrininy obavy ještě vzrostly. Se znatelným sebezapřením se usmála. „Aspoň že jste oba naživu.“

Rozloučili se a Eragon se Safirou vyrazili do jednoho z jídelních stanů poblíž vardenských ohňů, na nichž se vařilo. Tam se pak cpali masem a medovinou, zatímco kolem nich skučel vítr a návaly deště tloukly do třepotajícího se stanu.

Když se Eragon zakousl do plátku pečeného vepřového žaludku, Safira se ho optala: *Je to dobré? Lahodné?*

„Mmm,“ liboval si Eragon a po bradě mu stékaly čůrky šťávy.

VZPOMÍNKY MRTVÝCH

Galbatorix je šílenec, a tudíž je nepředvídatelný, ale také má ve svých úvahách mezery, které by obyčejný člověk neměl. Pokud je „dokážeš najít, Eragone, pak ho možná se Safirou porazíte.“

Brom si s vážnou tváří vytáhl dýmku z úst. „Doufám, že to dokážete. Mojí největší touhou, Eragone, je, abyste ty a Safira žili dlouhý a plodný život, beze strachu z Galbatorixe a Království. Kéž bych vás mohl ochránit před všemi těmi nebezpečími, která vás ohrožují, ale bohužel to není v mých možnostech. Jediné, co mohu udělat, je dát ti svou radu a naučit tě, co budu moci, teď, když jsem ještě tady... Můj synu. Ať se s tebou stane cokoli, věz, že tě miluji, stejně jako tvá matka. Nechť hvězdy nad tebou bdí, Eragone, syne Broma.“

Eragon otevřel oči, když jeho vzpomínka pohasla. Strop stanu se mu nad hlavou po lijáku vyboulil dovnitř a z prohnuté části plachty skanula kapka na jeho pravé stehno: vsákla se kamašemi a zastudila ho na kůži. Věděl, že by měl napnout stanová lana, ale nechtělo se mu vstávat z lůžka.

A Brom ti o Murtaghovi nikdy nic neřekl? Nikdy ti neřekl, že jsme nevlastní bratři?

I když se mě budeš ptát znovu a znovu, nezměníš tím mou odpověď, řekla mu Safira schoulená před stanem.

Ale proč by ti to neřekl? Proč to neudělal? Musel přece o Murtaghovi vědět. Nemohl o něm nevědět.

Safirina odpověď přišla až po chvíli. Brom měl jistě své vlastní důvody, ale kdybych měla hádat, předpokládám, že považoval za důležitější říci ti, jak mu na tobě záleží, a dát ti co nejvíce rad, než trávit čas mluvením o Murtaghovi.

Ale mohl mě aspoň varovat! Stačilo by pár slov.

Nemůžu s jistotou říct, co ho k tomu vedlo, Eragone. Musíš se smířit s tím, že na některé otázky o Bromovi už nikdy nedostaneš odpověď. Důvěřuj jeho lásce a nedovol, aby tě takové věci rozrušovaly.

Eragon pohlédł přes hrudník na své ruce. Přiložil dlaně palci k sobě. Jeho levý palec měl víc záhybů na druhém kloubu než ten pravý a na pravém palci byla klikatá jizvička, o jejímž původu neměl ponětí, ale musel k ní přijít až po Agaeti Blödhren, Oslavě Pokrevní přísahy.

Díky, řekl Safíře. Od pádu Feinsteru jejím prostřednictvím viděl a slyšel Bromův vzkaz už třikrát a pokaždé si všiml nějakého nového detailu v Bromově řeči nebo pohybech, jež mu předtím unikly. Ten zážitek mu poskytoval útěchu a uspokojení, protože naplňoval touhu, která ho sužovala po celý život: znát jméno svého otce a vědět, že jeho otci na něm záleželo.

Safira reagovala na jeho poděkování vřelým přílivem náklonnosti.

Třebaže byl Eragon najeden a poté asi hodinu odpočíval, ještě se zcela nezbavil vyčerpanosti. Ani nečekal, že by se to stalo. Věděl ze zkušenosti, že může trvat týdny, než se plně vzpamatuje z vysilujících následků dlouhé, vleklé bitvy. Jak se Vardenové blížili k Urû'baenu, on i všichni ostatní v Nasuadině vojsku měli před každým dalším střetem čím dál méně času na zotavenou. Válka je bude dál vyčerpávat, dokud nebudou zničeni, potlučeni a sotva schopni bojovat, přičemž právě tehdy se budou muset postavit Galbatorixovi, který na ně bude čekat v klidu a pohodlí.

Snažil se na to příliš nemyslet.

Na nohu mu dopadla další kapka vody, studená a těžká. Podrážděně přehoupl nohy přes okraj lůžka a posadil se, pak došel k hromádce hlíny v rohu stanu a klekl si u ní.

„Deloi šarjalví!“ řekl spolu s několika dalšími větami ve starověkém jazyce, aby zneškodnil pasti, které předchozího dne nastražil.

Hlína začala kypět jako voda, která přichází k varu, a z vířivé fontánky kamení, hmyzu a červů se vynořila železem pobitá truhlice dlouhá asi půl metru. Eragon se natáhl, vzal truhlici a ukončil kouzlo. Hlína opět znehybněla.

Položil truhlici na znovu pevnou zem. „Ládrin,“ zašeptal a rukou opsal kruh kolem zámku bez klíčové dírky, který zabezpečoval petlici. S tichým cvaknutím se otevřel.

Jakmile zvedl víko truhlice, stanem se rozlilo tlumené zlaté světlo.

Uvnitř leželo Glaedrovo Eldunarí, drakovo srdce srdcí, bezpečně obklopené sametem, jímž byla truhlice bohatě vystlaná. Obrovský kámen se temně třpytil jako pohasínající žhavý uhlík. Eragon vzal Eldunarí do obou rukou a jeho nepravidelné ostré plošky ho hřály do dlaní. Zahleděl se do tepajících hlubin kamene. V jeho středu vířila galaxie droboučkových hvězd, avšak jejich pohyb se zpomalil a jejich množství znatelně pokleslo od

chvíle, kdy je prvně spatřil v Ellesmře. Glaedr tehdy své Eldunari vyvrhl a svěřil ho jemu a Safíře do péče.

Eragona ten pohled fascinoval. Dokázal by sedět a sledovat ten neustále se měnící obraz celé dny.

Měli bychom to zkusit znovu, vybídla ho Safira a on souhlasil.

Společně napřeli mysl směrem ke vzdáleným světlům, k moři hvězd, které představovaly Glaedrovo vědomí. Pluli chladem a tmou, pak horkem a zoufalstvím a netečnostmi tak obrovskou a rozsáhlou, že to podkopalo jejich vůli dělat cokoli jiného než se zastavit a plakat.

Glaedr... Elda, volali znovu a znovu, ale nepřicházela žádná odpověď, nenastal žádný pohyb v té nicotě.

Nakonec se stáhli zpět, protože nedokázali dál snášet drtivou tíhu Glaedrova utrpení.

Když se Eragon vrátil k sobě, uvědomil si, že někdo klepe na přední tyč jeho stanu, a pak se ozval Aryin hlas: „Eragone? Mohu vstoupit?“

Popotáhl a zamrkal, aby si pročistil oči. „Jistě.“

Jak Arya odhrnula vstupní dílec, dopadlo na něj mdlé šedé světlo zataženého nebe. Při pohledu do jejích zelených, zešikmených a nečitelných očí pocítil nenadálé bodnutí a naplnila ho bolestná touha.

„Nastala nějaká změna?“ zeptala se a klekla si vedle něj. Převlékla se z brnění do černé kožené košile, kalhot a holínek s tenkými podrážkami, které měla na sobě už tehdy, když ji zachránil v Gil'eadu. Vlasy po umytí vlhké jí splývaly po zádech v dlouhých, těžkých provazcích. Tak jako mnohdy jindy ji doprovázela vůně rozdrcených borových jehlic a Eragon zauvažoval, zda je jí ta vůně vlastní, nebo zda ji vytváří kouzlem. Rád by se jí na to zeptal, ale neodvážil se.

V odpověď na její otázku zavrtěl hlavou.

„Mohu?“ Ukázala na Glaedrovo srdce srdcí.

Udělal jí místo. „Prosím.“

Arya z obou stran položila ruce na Eldunari a pak zavřela oči. Zatímco takto seděla, prohlížel si ji s přímočarostí, která by jinak byla nepřístupná. V každém ohledu mu připadala jako ztělesnění krásy, přestože věděl, že někdo jiný by mohl říct, že má moc dlouhý nos, příliš ostré rysy, uši příliš špičaté nebo paže příliš svalnaté.

Arya se prudce nadechla a odtrhla dlaně od srdce srdcí, jako by ji páliło. Poté sklonila hlavu a Eragon si všiml, že se jí trochu třese brada. „Glaedr je ta nejnešťastnější bytost, s jakou jsem se kdy setkala... Kéž bychom mu dokázali pomoci. Nemyslím si, že sám najde cestu ven z temnoty.“

„Myslíš...“ Eragon zaváhal, protože nechtěl vyslovit nahlas své podezření, ale nakonec to učinil: „Myslíš, že se z toho zblázní?“

„Možná už se zbláznil. Pokud ne, pak se pohybuje na samé hranici šílenství.“

Oba pohlédli na zlatý kámen a Eragona přepadl zármutek.

Jakmile se konečně opět zmohl na slovo, zeptal se: „Kde je Dauthdaert?“

„Schovaný u mě ve stanu tak, jako jsi ty skryl Glaedrovo Eldunarí. Můžu ho přinést sem, jestli chceš, nebo ho můžu dál střežit, dokud ho nebudeš potřebovat.“

„Nech ho u sebe. Nemůžu ho nosit s sebou, jinak by se Galbatorix mohl dozvědět o jeho existenci. Navíc by bylo nerozumné schovávat tolik pokladů na jednom místě.“

Přikývla.

Bolest, kterou Eragon cítil ve svém nitru, zesílila. „Aryo, já...“ Zarazil se, protože Safira uviděla běžet k jeho stanu jednoho ze synů kováře Horsta – usoudil, že jde o Albrieche, i když kvůli Safiřinu zkreslenému vidění bylo těžké ho rozeznat od jeho bratra Baldora. To vyrušení Eragonovi přineslo úlevu, protože si nebyl jistý, co by býval řekl.

„Někdo sem jde,“ oznámil a zavřel víko truhlice.

V bahně před stanem začvachtaly hlasité kroky. Pak Albriech, jelikož to skutečně byl on, zakřičel: „Eragone! Eragone!“

„Co je?!“

„Matce právě začaly porodní bolesti! Mám ti to vyřídit od otce a poprosit, jestli bys nepočkal s ním pro případ, že by nastaly nějaké potíže a byly by třeba tvé kouzelnické schopnosti. Prosím, pokud můžeš...“

Eragon už nic dalšího nevnímal. Honem uzamkl truhlici a nechal ji zmizet pod příkrovem hlíny a rychle si přehodil přes ramena plášť. Když zápolil s jeho přezkou, Arya se dotkla jeho paže a zeptala se: „Mohu jít s tebou? S tímhle mám jisté zkušenosti. Pokud mi to tvoji lidé dovolí, mohu jí porod usnadnit.“

Eragon přijal její nabídku bez zaváhání. Pokynul jí rukou směrem k východu ze stanu. „Až po tobě.“

CO JE TO MUŽ?

52

Bláto se lepilo Roranovi na boty při každém kroku, zpomalovalo ho a už tak unavené nohy ho pálily vysílením. Jako by mu sama země chtěla stáhnout boty. To bahno bylo nejen husté, ale i kluzké. Podjízďelo mu pod botou v těch nejnevhodnějších chvílích, kdy jen stěží držel rovnováhu. A také bylo hluboké. Nepřetržitě proudy lidí, zvířat a povozů proměnily půl stopy hlubokou vrchní vrstvu země v téměř neprůchozí močál. Podél okrajů cesty, která vedla přímo vardenským táborem, dosud rostlo pár kousků pošlapané trávy, ale Roran se obával, že i ty brzy zmizí, protože lidé nechodili středem cesty.

Roran se nijak nepokoušel bláto obcházet. Už mu nezáleželo na tom, jestli si zašpiní šaty. Navíc byl tak vyčerpaný, že bylo snazší trmácet se stále stejným směrem než se obtěžovat kličkováním z jednoho ostrůvku trávy na druhý.

Zatímco se plahočil, přemýšlel o Belatoně. Od Nasuadina setkání s kočodlaky zřídil velitelské stanoviště v severozápadní čtvrti města a usiloval o udržení kontroly nad touto částí. Uložil mužům hasit požáry, vystavět zátarasy v ulicích, pátrat v domech po ukrytých vojácích a zabavovat zbraně. Byl to obrovský úkol a zoufal si, že se nepodaří udělat včas vše potřebné a že ve městě může znovu propuknout otevřená bitva. *Doufám, že to ti hlupáci zvládnou přes noc a nenechají se pozabíjet.*

V levém boku mu cukalo bolestí, což ho přinutilo zatnout zuby a zatajit dech.

Mizerný zbabělec, ulevil si.

Někdo po něm střílel kuší ze střechy jedné budovy. Zachránilo ho jen nesmírné štěstí: jeden z jeho mužů, Mortenson, vkročil před něj přesně v okamžiku, kdy útočník vystřelil. Střela propíchlá Mortensona od zad po břicho a stále měla dost síly, aby Roranovi způsobila ošklivou podlitinu. Mortenson na místě zemřel a neznámému střelci se podařilo uprchnout.

O pět minut později nějaký výbuch, patrně způsobený kouzlem, zabil další dva jeho muže ve stáji, kterou šli zkontrolovat, protože tam slyšeli podezřelé zvuky.

Podle toho, co Roran vyrozuměl, byly takové útoky běžné po celém městě. Nepochybně za řadou z nich stáli Galbatorixovi špehové, ale odpovědnost za ně nesli i obyvatelé Belatony – ti, kdo nedokázali nečinně stát a přihlížet, zatímco sem vpadla armáda a ovládla jejich domov – jakkoli byly pohnutky Vardenů ušlechtilé. Roran dokázal soucítit s lidmi, kteří považovali za svou povinnost bránit vlastní rodiny, ale současně je proklínal za jejich zanedbanost, že nepoznají, že se jim Vardenové snaží pomoci, ne jim ublížit.

Škrábal se ve vousech, zatímco čekal, až trpaslík odtáhne svého notně naloženého poníka z cesty, a pak se trmácel dál.

Jak se blížil ke stanu, uviděl Katrinu stát nad škopkem horké mýdlové vody a na valše prát zkrvavené obvazy. Rukávy měla vyhrnuté nad lokty, vlasy svázané do spletitého drdolu a tváře jí zčervenaly námahou, ale ještě nikdy mu nepřipadala tak krásná. Ona byla jeho útěchou – jeho útěchou a útočištěm – a už jenom vidět ji mu pomáhalo zmírnit pocit otupělého vyčerpání, které se ho zmocnilo.

Jakmile si ho všimla, okamžitě nechala praní, utíkala k němu a cestou si osušila růžové ruce o zástěru. Roran se zapřel, když mu skočila do náruče a ovinula mu paže kolem těla. Bok ho bolestivě pálil, takže krátce zabručel.

Katrina povolila své objetí a zamračeně se od něj odtáhla. „Ach! Ublížila jsem ti?“

„Ne... ne. Jsem jenom pomlácený.“

Nevyptávala se ho, ale znovu ho objala, tentokrát něžněji, vzhledla k němu a v očích se jí zaleskly slzy. Držel ji kolem pasu, sehnul se a políbil ji, nepopsatelně vděčný za její přítomnost.

Katrina uchopila jeho levou paži, dala si ji přes ramena a Roran jí dovolil, aby ho zbývající kus cesty k jejich stanu trochu podpírala. Tam se s povzdechem posadil na pařez, který používali jako židli, u malého ohýnku, na němž jeho žena prve ohřála škopek vody a nad nímž teď bublal kotlík dušeného masa.

Katrina naplnila masem misku a podala mu ji. Potom mu ze stanu donesla džbáněk piva a talíř s půlkou bochníku chleba a kouskem sýra. „Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se nezvykle chraplavým hlasem.

Roran neodpověděl, ale vzal její tvář do dlaní a dvakrát ji pohlídl palcem. Rozechvěle se usmála a chvíli ho držela za ruku, pak se zase pustila do praní a s vervou drhla prádlo.

Roran dlouho zíral do misky, než se dal do jídla. Cítil se stále tak napjatý, že pochyboval, zda ho dokáže pozřít. Po několika soustech chleba se mu ale vrátila chuť a začal maso nedočkavě hltat.

Když dojedl, odložil nádobí na zem a pak si sedl, ohříval si ruce nad ohýnkem a dopíjel přitom posledních pár doušků piva.

„Slyšeli jsme ránu, když se prolomily brány,“ řekla Katrina, zatímco ždímal ob vaz. „Nevydrželi moc dlouho.“

„Ne... Trochu pomůže, když máš na své straně draka.“

Zatímco věšela ob vaz na prádelní šňůru, provizorně nataženou mezi jejich stanem a tím sousedním, pohlédl na její břicho. Kdykoli pomyslel na dítě, které nosila a které spolu zplodili, pocítil nesmírnou pýchu, ale i úzkost, protože nevěděl, jak pro jejich potomka zajistit bezpečný domov. Navíc pokud válka neskončí dřív, než jeho žena porodí, měla v úmyslu ho opustit a odejít do Surdy, aby mohla vychovávat jejich dítě v relativním bezpečí.

Nemohu ji ztratit, znovu už ne.

Katrina ponořila další ob vaz do škopku. „A bitva ve městě?“ zeptala se a promáchla ho. „Jak to šlo?“

„Museli jsme bojovat o každou píď. Dokonce i Eragon zažil perné chvíle.“

„Ranění mluvili o katapultech připevněných na kolech.“

„Jo.“ Roran si svažil jazyk pivem, pak rychle popsal, jak Vardenové postupovali Belatonou a na jaké překážky cestou narazili. „Dnes jsme ztratili příliš mnoho mužů, ale mohlo to být ještě horší. Daleko horší. Jörmundur a kapitán Martland útok naplánovali dobře.“

„Ale jejich plán by nevyšel, nebýt tebe a Eragona. Vedli jste si moc statečně.“

Roran se krátce zasmál: „Ha! A víš, proč tomu tak je? Povím ti to. Ani jeden muž z deseti není doopravdy ochotný zaútočit na nepřítele. Eragon si toho nevšimne, protože je vždycky v přední linii bitvy a vrhá se na vojáky. Já to ale vidím. Většina mužů se drží zpátky a nebojuje, dokud nejsou zahnaní do kouta. Nebo jen mávají zbraněmi kolem sebe a tropí rámus, ale ve skutečnosti nedělají nic.“

Na Katrině bylo znát nepříjemné překvapení. „Jak je to možné? Jsou to zbabělci?“

„Nevím. Myslím... myslím, že se možná nedokážou přimět k tomu, aby pohlédli člověku do tváře a pak ho zabili, i když jim nevdají probodávat vojáky, kteří jsou k nim zády. A tak čekají, až druzí udělají to, co oni neumějí. Čekají na lidi, jako jsem já.“

„Myslíš, že Galbatorixovi muži jsou stejně zdráhaví?“

Roran pokrčil rameny. „Asi ano. Jenže jim nezbyvá než uposlechnout jeho rozkazu. Když jim nařídí bojovat, tak bojují.“

„Nasuada by mohla udělat to samé. Její kouzelníci by mohli využít kouzla, která zajistí, že se nikdo nebude vyhýbat vojenským povinnostem.“

„Jaký by pak byl rozdíl mezi ní a Galbatorixem? Každopádně Vardenové by tohle nestrpěli.“

Katrina nechala prání, šla k němu a políbila ho na čelo. „Jsem ráda, že umíš dělat to, co děláš,“ zašeptala. Vrátila se ke škopku a začala na valše drhnout další pás ušpiněného plátna. „Dneska jsem něco cítila ze svého prstenu... myslela jsem, že se ti možná něco stalo.“

„Byl jsem uprostřed bitvy. Nepřekvapilo by mě, kdybys cítila píchnutí každých pár minut.“

Zarazila se s rukama ponořenýma ve vodě. „Nikdy předtím jsem to necítila.“

Vyprázdnil džbáněk s pivem a snažil se oddálit nevyhnutelné. Doufal, že jí nebude muset povědět, co ho potkalo v hradu, ale bylo zřejmé, že nebude klidná, dokud se nedozví pravdu. Pokoušet se ji přesvědčit o opaku by vedlo jen k tomu, že by si představovala pohromy mnohem horší, než jaké se staly. Kromě toho bylo zbytečné to tajit, protože se o té události stejně bude mezi Vardeny povídat.

Tak jí všechno řekl. Stručně popsal situaci a snažil se vylíčit zhroutení zdi spíš jako druhořadou nesnáz než jako něco, co ho mohlo zabít. Přesto se mu o tom hovořilo těžko a zadržoval, jak stále hledal vhodná slova. Když skončil, zmlkl, znepokojený tou vzpomínkou.

„Aspoň že nejsi zraněný,“ utěšovala ho Katrina.

Dloubl do praskliny na obrubě džbánu. „Nejsem.“

Zvuk čvachtající vody se zastavil a on cítil, že na něj upírá oči.

„Už jsi čelil daleko větším nebezpečím.“

„Ano... asi ano.“

Celá zjihla. „Tak co se děje?“ Když neodpovídal, řekla: „Neexistuje nic tak strašného, abys mi to nemohl říct, Rorane. To přece víš.“

Okraj nehtu na pravém palci se mu zatřhl, když znovu dloubl do džbánu. Několikrát si přejel ostrým nehtem o ukazováček. „Myslel jsem, že zemřu, když se ta zeď zřítíla.“

„To by si asi pomyslel každý.“

„Ano, ale jde o to, že mi to bylo jedno.“ Sklíčeně na ni pohlédl. „Chápeš? Já to vzdal. Když mi došlo, že nemůžu uniknout, přijal jsem to pokorně jako

beránek, kterého vedou na porážku, a já...“ Nedokázal pokračovat, upustil džbánek a schoval tvář do dlaní. Udělal se mu knedlík v krku, takže se mu těžko dýchalo. Pak ucítil, jak se Katrininy prsty zlehka dotkly jeho ramenou. „Prostě jsem přestal bojovat... za tebe... za naše dítě.“ Dusil se těmi slovy.

„Ššš, ššš,“ zašeptala.

„Ještě nikdy jsem to nevzdal. Ani jednou... Ani když tě unesli ra'zakové.“

„Já vím, že ne.“

„Tenhle boj musí skončit. Nemůžu takhle pokračovat... Nemůžu... Já...“ Zvedl hlavu a vyděsilo ho, když spatřil, že i ona má slzy na krajíčku. Vstal, objal ji a přitiskl k sobě. „Promiň,“ zašeptal. „Promiň. Promiň. Je mi to líto... Už se to nestane. Už nikdy. Slibuji.“

„Na *tomhle* mi nezáleží,“ řekla hlasem ztlumeným o jeho rameno.

Její odpověď ho popudila. „Vím, že jsem byl slabý, ale moje slovo by pro tebe stále mělo mít nějakou váhu.“

„Takhle jsem to nemyslela!“ zvolala a odtáhla se, aby na něj vyčítavě pohledla. „Někdy se chováš jako hlupák, Rorane.“

Mírně se pousmál. „Já vím.“

Sepjala paže kolem jeho krku. „Nevážila bych si tě o nic míň, ať už bys cítil cokoli, když ta zeď spadla. Záleží mi jedině na tom, že jsi pořád naživu... Přece jsi nemohl nic dělat, když ta zeď padala, ne?“

Zavrtěl hlavou.

„Takže se nemáš za co stydět. Kdybys to mohl zastavit, nebo kdybys mohl utéct, ale neudělal bys to, tak bys ztratil mou úctu. Ale tys udělal vše, co jsi udělat mohl, a když už nešlo udělat víc, smířil ses s osudem a zbytečně ses proti němu nebouřil. To je moudrost, ne slabost.“

Sehnul se a políbil ji na čelo. „Děkuji ti.“

„A pokud jde o mne, jsi ten nejstatečnější, nejsilnější a nejlaskavější muž v celé Alagaësii.“

Tentokrát ji políbil na ústa. Potom se zasmála, krátkým, rychlým uvolněným potlačovaného napětí, a stáli a kolébali se, jako by tancovali na melodii, kterou slyší jenom oni dva.

Když se vrátila ke své práci, Roran sledoval, jak se lidé, koně a občas nějaký trpaslík nebo urgál trmácejí kolem jejich stanu, a všiml si jejich zranění a stavu jejich zbraní a brnění. Snažil se odhadnout všeobecné rozpořazení Vardenů. Dospěl k jedinému závěru, a to že všichni kromě urgálů se potřebují dobře vyspat a pořádně najíst a že všichni včetně urgálů – a zvláště urgálové – potřebují vydrhnout od hlavy k patě kartáčem z vepřových štětín a kýbly mýdlové vody.

Také pozoroval Katrinu a viděl, jak se její původně dobrá nálada během práce postupně vytrácí a narůstá v ní podrážděnost. Stále drhla a drhla několik skvrn, ale nepříliš úspěšně. Tvář se jí zakabonila a začala vydávat tiiché rozzlobené zvuky.

Když nakonec plácla zmuchlanou látkou o valchu, až zpěněná voda vystříkla několik metrů daleko a opřela se o škopek s pevně semknutými rty, zvedl se Roran z pařezu a došel k ní.

„Pusť mě k tomu,“ řekl.

„To se nehodí,“ zavrčela.

„Nesmysl. Jdi si sednout a já to dodělám... No tak.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. To ty bys měl odpočívat, ne já. Navíc to není mužská práce.“

Posměšně si odfrknul. „A to řekl kdo? Mužská práce, nebo ženská, je cokoli, co je potřeba udělat. Teď se posaď; budeš se cítit líp, jakmile ulevíš svým nohám.“

„Rorane, je mi dobře.“

„Nebud' pošetilá.“ Jemně se ji pokusil odtlačit od škopku, ale ona se odmítala pohnout.

„Není to správné,“ zaprotetovala. „Co si lidé pomyslí?“ Mávla směrem k mužům, kteří spěchali po blátivé cestě kolem jejich stanu.

„Ať si myslí, co chtějí. Vzal jsem si tebe, ne je. Pokud si budou myslet, že jsem o něco méně mužem jen proto, že ti pomáhám, pak jsou to hlupáci.“

„Ale...“

„Ale nic. Jdi. Kšá. Zmiz odsud.“

„Ale...“

„Nehodlám o tom diskutovat. Jestli si nepůjdeš sednout, odnesu tě tam sám a přivážu tě k tomu pařezu.“

Její zamračený obličej vystřídal pobavený výraz. „Opravdu?“

„Ano. Tak šup!“ Když mu neochotně postoupila své místo u škopku, vztekle utrousil: „Jsi pěkně tvrdohlavá, co?“

„Mluv za sebe. Mezek by se od tebe jistě něčemu přiučil.“

„Ode mě ne. Já nejsem tvrdohlavý.“ Rozepnul si opasek, sundal si drátěnou košili a pověsil ji na přední tyč stanu, pak si stáhl rukavice a vyhrnul rukávy tuniky. Vzduch ho chladil na kůži a mokré obvazy byly ještě studenější – zchladly, zatímco ležely venku na valše – ale to mu nevadilo, protože voda byla teplá a látka brzy také. Jak přejížděl sem a tam obvazy po celé délce hrbolatého prkna, kolem zápěstí se mu vytvořily pěnivé kopečky duhových bublin.

Ohlédl se a potěšilo ho, že Katrina odpočívá na pařezu, aspoň nakolik se dalo odpočívat na tak nepohodlném sedátku.

„Dal by sis heřmánkový čaj?“ zeptala se. „Gertruda mi dnes ráno přinesla hrst snítek. Můžu udělat konvičku pro nás oba.“

„To bych rád.“

Zatímco Roran pokračoval v praní zbytku prádla, zavládlo mezi nimi přátelské ovzduší. Práce ho uvedla do příjemné nálady. Byl rád, když mohl rukama dělat něco jiného než se ohánět kladivem, a být nablízku Katrině jej naplňovalo hlubokým uspokojením.

Právě ždímal poslední kus a u Katriny už na něj čekal čerstvě nalitý čaj, když od rušné cesty zaslechli, jak někdo zakřičel jejich jména. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že tím, kdo k nim pospíchá blátem a propléτά se mezi muži a koňmi, je Baldor. Měl na sobě starou koženou zástěru a těžké rukavice sahající až k loktům, které byly zamazané od sazí a tak obnošené, že prsty byly tvrdé, hladké a lesklé jako vyleštěný krunýř želvy. Krabatil čelo pod tmavými, rozcuchanými vlasy, přichycenými páskem odřené kůže. Baldor byl menší než jeho otec Horst i jeho starší bratr Albriech, ale ve srovnání s kýmkoli jiným byl statný a svalnatý, což byl důsledek dětství stráveného s otcem v kovárně. Žádný z nich toho dne nebojoval – zruční kováři byli obvykle příliš cenní na to, aby je nasadili do bitvy – ačkoli Roran si přál, aby jim to Nasuada dovolila, neboť šlo o velmi schopné bojovníky a on věděl, že se na ně může spolehnout i za těch nejnepríznivějších okolností.

Nyní tedy odložil prádlo, osušil si ruce a zauvažoval, co se asi děje. Katrina vstala z pařezu a popošla za ním ke škopku.

Když k nim Baldor doběhl, museli několik vteřin počkat, než popadne dech. Pak ze sebe vyhrkl: „Honem pojďte. Matka právě začala родit a...“

„Kde je?“ zeptala se Katrina úsečně.

„V našem stanu.“

Přikývla. „Budeme tam, jak nejrychleji to půjde.“

S vděčným výrazem se Baldor otočil a utíkal pryč.

Když Katrina zmizela uvnitř stanu, Roran vylil obsah škopku na oheň a uhasil ho. Hořící dřevo pod vodou zasyčelo a zapraskalo. Vzhůru místo kouře vystřelilo mračno páry a vzduchem se linul nepříjemný pach.

Obavy a vzrušení zrychlily Roranovy pohyby. Doufám, že nezemře, pomyslel si, když si vzpomněl, co zaslechl mezi ženskými o Elainině věku a příliš dlouhém těhotenství. Elain vždy byla k němu i Eragonovi laskavá a měl ji rád.

„Jsi připravený?“ zeptala se Katrina, která se vynořila ze stanu a zavazovala si modrou šálu kolem hlavy a krku.

Sáhl po opasku s kladivem. „Jsem. Jdeme.“

CENA MOCI

60 „T ak, paní. Už je nebudete potřebovat. A dobře že tak.“ S tichým zašustěním z Nasuadiných předloktí sklouzl poslední pás obvazů, které jí právě sundala služebná Farika. Nasuada je nosila ode dne, kdy se utkala s náčelníkem Fadawarem ve Zkoušce dlouhých nožů.

Zatímco se jí Farika věnovala, Nasuada upírala oči na dlouhou, potrhanou tapiserii posetou dírkami. Pak se připravila na nejhorší a pomalu sklopila zrak. Neviděla své rány od chvíle, kdy prokázala větší odvalu než Fadawar a zvítězila nad ním. Odmítala se na ně podívat. Čerstvé vypadaly tak strašně, že by ten pohled znovu nesnesla, čekala tedy, dokud nebudou téměř zahojené.

Jizvy byly nesouměrné: šest jich zbrázdilo spodní stranu levého předloktí, tři měla na pravém. Každá jizva byla tři nebo čtyři palce dlouhá a víceméně rovná, kromě spodního zářezu na pravé ruce, kdy její sebeovládání zakolísalo, nůž se jí stočil a vytvořil tak klikatou rýhu skoro dvakrát delší než ty ostatní. Kůže kolem jizev zrudověla a zkrabatěla, kdežto samotné jizvy byly jen o trošku světlejší než okolní kůže, za což byla vděčná. Bála se, že budou bílé a stříbřité, a tudíž mnohem nápadnější. Jizvy vystupovaly nad kůži asi čtvrt palce a tvořily tvrdé vrásky, které vypadaly, jako by měla pod pokožkou zasunuté hladké ocelové tyčky.

Nasuada si prohlížela řezné rány s rozporuplnými pocity. Otec ji během dospívání seznámil se zvyky jejich lidu, ale celý život strávila mezi Vardeny a trpaslíky. Jediné rituály kočovných kmenů, které kdy viděla, a navíc jen občas, byly spojeny s jejich náboženstvím. Nikdy netoužila zvládnout Bubnový tanec, ani se účastnit náročného Vyvolávání jmen, ani – a to především – překonat někoho ve Zkoušce dlouhých nožů. A přesto tu nyní stála, stále mladá a krásná, a už měla na předloktích devět výrazných jizev. Jistě

mohla nařídit některému z vardenských kouzelníků, aby jí je odstranil, ale tím by zmařila výhody plynoucí z vítězství ve Zkoušce dlouhých nožů a kočovné kmeny by ji přestaly uznávat jako svou panovnici.

Ačkoli litovala, že její paže ztratily hebkost a měkkost a nebudou již přitahovat toužebné pohledy mužů, byla na své jizvy zároveň pyšná. Svědčily o její odvaze a oddanosti Vardenům. Kdokoli se na ni podívá, pozná sílu jejího charakteru a ona se rozhodla, že to pro ni znamená víc než vzhled.

„Co myslíte?“ zeptala se a natáhla ruce ke králi Orrinovi, který stál před otevřeným oknem pracovny a díval se na město pod sebou.

Orrin se otočil, zamračil se a oči mu pod zkrabaceným čelem potemněly. Měl teď na sobě místo brnění tlustou červenou tuniku a háv lemovaný bílým hermelínem. „Není to hezký pohled,“ usoudil a obrátil pozornost zpět k městu. „Zahalte se. Do slušné společnosti se to nehodí.“

Nasuada si ještě chvíli prohlížela paže. „Ne. Myslím, že to neudělám.“ Zatahala za krajkové manžety svých tříčtvrtečních rukávů, aby je narovнала, a propustila Fariku. Přešla středem místnosti přes přepychový kobereček tkaný trpaslíky a připojila se k Orrinově prohlídce bitvou poničeného města. Potěšilo ji, že všechny požáry podél západních hradeb kromě dvou už byly uhašeny. Pak stočila zrak ke králi.

Během krátké doby, po kterou Vardenové a Surdané vedli útok proti Království, si Nasuada všimla, že Orrin je čím dál vážnější a jeho původní nadšení a výstřednosti se vytrácejí pod zachmuřeným zevnějškem. Nejdříve tu proměnu vítala, protože se domnívala, že se stává zralejším, ale jak se válka protahovala, začala postrádat jeho plamenné rozpravy o přírodní filozofii, stejně jako jeho další rozmary. Zpětně si uvědomila, že právě tyhle věci jí často projasnily den, i když jí někdy připadaly otravné. Navíc z něj ta proměna učinila nebezpečnějšího soupeře. Dokázala si celkem snadno představit, že by se v tomto svém rozpoložení mohl pokusit zaujmout její místo v čele Vardenů.

Mohla bych být šťastná, kdybych si ho vzala? přemítala. Orrin byl docela pohledný. Nos měl dlouhý a úzký, ale čelist silnou a ústa jemně tvarovaná a výrazná. Léty válečnického výcviku si vypracoval pěknou postavu. Bezpochyby byl inteligentní a měl celkem příjemnou povahu. Přesto věděla, že kdyby nebyl králem Surdy a nepředstavoval tak velkou hrozbu pro její postavení a pro nezávislost Vardenů, nikdy by o takovém sňatku neuvažovala. *Byl by z něj dobrý otec?*

Orrin položil ruce na úzký kamenný parapet a opřel se o něj. Aníž by na ni pohlédl, řekl: „Musíte zrušit spojenectví s urgaly.“

Jeho prohlášení ji zaskočilo. „A to proč?“

„Protože nás poškozují. Lidé, kteří by se k nám jinak přidali, nás proklínají, že jsme se spojili s nestvůrami, a odmítají složit zbraně, když vkročíme do jejich domovů. Galbatorixův odpor jim kvůli naší spolupráci s urgaly připadá spravedlivý a logický. Obyčejný člověk nechápe, proč jsme se s nimi spojili. Neví, že sám Galbatorix urgaly využíval, ani to, že je Galbatorix zmanipuloval, aby napadli Tronjheim pod Stínovým velením. Tyto věci se nedají vysvětlit vyděšenému farmáři. Chápe jediné to, že bytosti, jichž se obával a které po celý život nenáviděl, teď pochodují k jeho domovu v čele s obrovským vrčícím drakem a Jezdcem, který vypadá spíš jako elf než jako člověk.“

„Potřebujeme podporu urgálů,“ namítla Nasuada. „Jinak budeme mít příliš málo bojovníků.“

„Zas až tak strašně je nepotřebujeme. Vždyť to sama víte. Proč byste jinak bránila urgálům, aby se zapojili do útoku na Belatonu? Proč byste jim jinak nařídila, aby nevstupovali do města? Držet je stranou od bitevního pole nestačí, Nasuado. Zvěsti o nich se stejně šíří po celé zemi. Jediné, co můžete udělat pro zlepšení situace, je ukončit tenhle nešťastný stav, než nám způsobí ještě větší škody.“

„Nemohu.“

Orrin se k ní prudce otočil s tváří pokřivenou zlostí. „Muži *umírají*, protože jste se rozhodla přijmout Garzhvogovu pomoc. Moji muži, vaši muži, ti v Království... Tohle spojenectví nestojí za jejich obětování a absolutně nedokážu pochopit, proč je dál bráníte.“

Nedokázala snést jeho pohled. Příliš silně jí připomínal pocity viny a vlastní pochybnosti, které ji tak často trápily, když se snažila v noci usnout. Místo toho upřela oči na kouř stoupající z věže na okraji města. Pomalu promluvila: „Bráním je, protože doufám, že zachování spojenectví s urgaly zachrání víc životů, než kolik jich bude stát... Pokud porazíme Galbatorixe...“

Orrin pochybovačně vykřikl.

„Což rozhodně není jisté,“ uznala, „vím. Ale musíme promyslet i tuto možnost. Pokud ho porazíme, bude naším úkolem pomoci naší rase, aby se po válečném konfliktu vzchopila a vybudovala z popela Království silnou novou zemi. A součástí tohoto procesu bude zajistit, že po sto letech svárů konečně zavládne mír. Nesvrhnu Galbatorixe jen proto, aby na nás vzápětí zaútočili urgalové ve chvíli, kdy budeme nejvíce oslabení.“

„To můžou udělat i tak. Vždycky to tak bylo.“

„Co jiného nám zbývá?“ zeptala se otráveně. „Musíme se pokusit je zkrotit. Čím víc je zapálíme pro naši věc, tím méně bude pravděpodobné, že se obrátí proti nám.“

„Řeknu vám, co máte udělat,“ zavrčel. „Zbavit se jich. Zrušit dohodu s Nar Garzhvogem a poslat ho pryč i s jeho berany. Pokud vyhraje tuhle válku, pak se s nimi dá vyjednávat o nové úmluvě, a to z pozice, kdy si budeme moci stanovovat podmínky my. Nebo ještě lépe, pošlete Eragona a Safiru do Dračích hor s praporem mužů, aby je vyhladili jednou provždy, což měli Jezdci učinit už před mnoha staletími.“

Nasuada na něj nevěřícně zírala. „Pokud ukončím smlouvu s urgaly, nejspíš je to tak rozzuří, že na nás okamžitě zaútočí, a my nemůžeme bojovat současně proti nim i proti Království. Způsobit něco takového by byl vrchol bláznovství. Jestliže se ve své moudrosti elfové, draci i Jezdci rozhodli tolerovat existenci urgálů, ačkoli je mohli snadno zneškodnit, měli bychom následovat jejich příkladu. Věděli, že by bylo špatné zabít všechny urgaly, a vy byste to měl vědět také.“

„Jejich moudrost... Pche! Jako by jim jejich *moudrost* přinesla něco dobrého! Dobrá, nechte pár urgálů naživu, ale zabijte jich tolik, aby se příštích sto let nebo i déle neodvážili opustit svá doupata!“

63

Zjevná bolest v Orrinově hlase a v podrážděném výrazu jeho tváře Nasuada zmátla. Důkladněji si ho prohlédla a snažila se odhalit důvod jeho nenadálé prudkosti. Po chvíli ji napadlo vysvětlení, které se po jistém zvážení zdálo pravděpodobné.

„O koho jste přišel?“ zeptala se.

Orrin sevřel pěst a pomalu, váhavě ji spustil na okenní parapet, jako by do něj chtěl vši silou udeřit, ale neodvážil se to učinit. Ještě dvakrát bouchl do parapetu a pak řekl: „Přítele, se kterým jsem vyrůstal na hradě Borromeo. Asi jste se nikdy nesetkali. Byl jedním z poručíků v mé jízdě.“

„Jak zemřel?“

„Z důvodů, které jste asi uhodla. Zrovna jsme přijeli do stájí u západní brány a zabezpečovali jsme je pro naši vlastní potřebu, když jeden z podkoních vyběhl ze stání pro koně a probodl ho vidlemi. Když jsme toho pacholka zahnali do kouta, pořád vykřikoval nesmysly o urgalech a jak se nikdy nevzdá... Tomu bláznovi by nijak nepomohlo, i kdyby to byl udělal. Setnul jsem ho vlastní rukou.“

„To je mi líto,“ řekla Nasuada.

Drahokamy v Orrinově koruně se zatřpytily, když kývl hlavou na srozměnou.

„Přestože je to tak bolestné, nemůžete dovolit, aby smutek ovlivnil vaše rozhodování... Není to snadné, vím – moc dobře to vím! – ale musíte překonat sám sebe, pro dobro svého lidu.“

„Překonat sám sebe,“ opakoval král trpkým, posměšným hlasem.

„Ano. Od nás se vyžaduje víc než od většiny lidí. Musíme se tudíž snažit být lepší než ostatní, pokud máme prokázat, že si zasluhujeme takovou zodpovědnost... Urgalové zabili mého otce, jak jistě víte, ale to mi nezabránilo navázat spojenectví, které by mohlo Vardenům pomoci. Nedovolím, aby mi něco znemožnilo jednat v jejich zájmu a v zájmu naší armády jako celku, ať už mě to bude stát cokoli.“ Zvedla paže a znovu mu ukázala jizvy.

„To je tedy vaše odpověď? Neukončíte smlouvu s urgaly?“

„Ne.“

Orrin přijal tuto odpověď s klidem, který ji znepokojil. Pak sevřel paracet oběma rukama a vrátil se k pozorování města. Jeho prsty zdobily čtyři velké prsteny a na jednom z nich byla královská pečeť Surdy vyrytá do ametystu: jelen s parožím stojící vedle vysoké, opevněné věže, jemuž se mezi nohama vinou větvíčky jmelí, a pod ním harfa.

„Aspoň jsme nenarazili na žádné vojáky, kteří by byli očarovani a necítili bolest,“ řekla Nasuada.

„Máte na mysli smějící se mrtvoly,“ zamručel Orrin a použil tak výraz, který se rozšířil mezi Vardeny. „A ani na Murtagha a Trna, což mě znepokojuje.“

Nějakou dobu oba mlčeli. První promluvila Nasuada: „Jak se vám včera v noci vydařil váš pokus? Byl úspěšný?“

„Byl jsem příliš unavený, než abych ho vyhodnotil. Raději jsem šel spát.“

„Ach tak.“

Po chvíli oba zároveň přešli ke stolu stojícímu u jedné ze stěn. Pokrývaly ho hory listin, tabulek a svitků. Nasuada přelétla očima ten skličující výjev a povzdechla si. Ještě před půlhodinou byl stůl prázdný, když ho uklidili její pomocníci.

Zaměřila se na až příliš povědomou zprávu navrchu – odhad počtu vězňů, které Vardenové zajali během obléhání Belatony, se jmény významných osobností zvýrazněnými červeným inkoustem. Probírali s Orrinem počty zajatců, právě když přišla Farika, aby jí sundala obvazy.

„Nenapadá mě, jak z téhle šlamastyky ven,“ přiznala.

„Mohli bychom naverbovat strážné mezi zdejšími muži. Pak tu nebudeme muset nechat tolik našich vlastních bojovníků.“

Zvedla zprávu. „Možná, ale muže, které potřebujeme, bude obtížné nalézt a naši kouzelníci jsou už tak hodně přepracovaní...“

„Objevili Du Vrangr Gata způsob, jak zlomit přísahu danou ve starověkém jazyce?“ pokračoval Orrin škodolibě. Když odpověděla záporně, zeptal se: „A udělali vůbec nějaký pokrok?“

„Žádný, který by byl k užtku. Ptala jsem se i elfů, ale ani jim se za dlouhá léta nepodařilo to, o co my usilujeme teprve posledních pár dní.“

„Pokud tento problém nevyřešíme, a to brzy, mohlo by nás to stát vítězství,“ odtušil Orrin. „Právě tohle.“

Promnula si spánky. „Já vím.“ Než opustili trpaslíky strážný Farthen Dûr a Tronjheim, snažila se předjímat nejrozmanitější potíže, s nimiž by se Vardenové mohli potýkat, jakmile se pustí do útoku. Ale problém, před kterým stáli teď, ji zcela zaskočil.

Poprvé řešila obtíže tohoto druhu po bitvě na Hořících pláních, kdy vyšlo najevo, že všichni důstojníci Galbatorixovy armády a také většina obyčejných vojáků byli přinuceni přísahat věrnost Galbatorixovi a Království ve starověkém jazyce. Rychle si s Orrinem uvědomili, že těmto mužům nebudou moci důvěřovat, dokud Galbatorix povládne zemi – a možná ani poté, pokud se jim podaří Království porazit. Nemohli proto přijmout do svých řad muže, kteří chtěli přejít k Vardenům, z obavy, jak by je jejich přísahy mohly nutit jednat.

Nasuadu tehdy tato situace příliš netrápila. Říkala si, že vězni prostě patří k válce, a zařídila s králem Orrinem, aby byli zajatci odvedeni zpátky do Surdy, kde je využijí na stavbu silnic, kopání kanálů, v kamenolomu a na další těžké práce.

Teprve když Vardenové obsadili Feinster, pochopila plný dopad problému. Galbatorixovi špehové donutili k přísaze věrnosti nejen vojáky ve Feinsteru, ale také šlechtice, mnoho hodnostářů, kteří jim sloužili, a zdánlivě nahodilou směsicí obyčejných lidí – značný počet z nich Vardenové podle ní ani neodhalili. Ti, o nichž to věděli, museli být drženi pod zámek, aby se nesnažili Vardeny rozvracet. Najít lidi, jimž by mohli věřit a kteří by chtěli pracovat pro Vardeny, se tedy ukázalo být daleko obtížnější, než Nasuada očekávala.

Kvůli všem, kdo museli být stráženi, neměla na výběr a musela nechat ve Feinsteru dvakrát tolik bojovníků, než měla původně v úmyslu. A s tolika vězni bylo město výrazně ochromené, což ji nutilo přesměrovat tak potřebné zásoby z hlavního útvaru Vardenů do Feinsteru, aby místní nehladověli. Situace už byla těžko udržitelná a dalo se očekávat, že se ještě zhorší, když teď ovládli i Belatonu.

„Škoda, že ještě nedorazili trpaslíci,“ povzdechl si Orrin. „Jejich pomoc by se nám hodila.“

Nasuada s ním souhlasila. V tuto chvíli s Vardeny bojovalo jen pár set trpaslíků. Zbytek se vrátil do Farthen Dûru uspořádat pohřeb svého padlého krále Hrothgara a vyčkat, až vůdci jejich klanů zvolí Hrothgarova nástupce, kvůli čemuž se od té doby již nesčetněkrát hněvala. Pokusila se trpaslíky přesvědčit, aby po dobu trvání války ustanovili panovníkova zástupce, ale byli tvrdohlaví jako kámen a trvali na vykonání svých odvěkých obřadů, ačkoli to znamenalo opustit Vardeny uprostřed jejich tažení. V každém případě si trpaslíci nakonec zvolili nového krále – Hrothgarova synovce Orika – a vydali se ze vzdálených Beorských hor na pomoc Vardenům. V tuhle chvíli pochodovali přes rozlehlé pláně na sever od Surdy, někde mezi jezerem Tüdosten a řekou Jiet.

Nasuada přemýšlela, zda budou schopni bojovat, až dorazí. Obvykle byli trpaslíci houževnatější než lidé, ale poslední dva měsíce byli pořád na nohou, a to by mohlo udolat i ty nejzocelenější bytosti. *Musí je unavovat pohled na stále stejnou krajinu*, pomyslela si.

„Už teď máme takovou spoustu vězňů. A jakmile dobudeme Dras-Leonu...“ Zavrtěla hlavou.

Orrin náhle ožil a navrhl: „Co kdybychom Dras-Leonu úplně obešli?“ Prohrabával se spoustou papírů na stole, dokud nenašel velkou mapu Ala-gaësie vyrobenou trpaslíky, kterou rozložil přes hromady administrativních záznamů. Vratké kupičky pod mapou dodávaly krajině nezvyklou topografii: kopce na západě Du Weldenvarden, miskovitou prohlubeň v místě Beorských hor, kaňony a strže po celé poušti Hadarak a zvltnuté moře podél nejsevernější části Dračích hor, vytvořené řadou svitků pod nimi. „Podívejte.“ Prostředníčkem naznačil spojnici mezi Belatonou a hlavním městem Království Urû’baenem. „Kdybychom pochodovali přímo tam, nedostaneme se do blízkosti Dras-Leony. Bylo by těžké překonat celý úsek najednou, ale mohli bychom to zvládnout.“

Nasuada nemusela jeho návrh dlouho promýšlet, protože tuto možnost již dříve zvažovala. „Bylo by to obrovské riziko. Galbatorix by nás i tak mohl napadnout s vojáký, které nasadil do Dras-Leony – a těch není zrovna málo, pokud se dá věřit našim zvědům. Pak bychom museli odrážet útoky ze dvou stran najednou. A neznám rychlejší způsob, jak prohrát bitvu nebo válku. Ne, musíme se zmocnit Dras-Leony.“

Orrin uznal její argument nepatrným pokývnutím hlavy. „Pak tedy potřebujeme naše muže, kteří jsou v Aroughs. Potřebujeme každého bojovníka, pokud máme v boji pokračovat.“

„Vím o tom. Hodlám zajistit, aby obléhání Aroughs skončilo do týdne.“

„Doufám, že tam nechcete poslat Eragona.“

„Ne, mám jiný plán.“

„Dobrá. A co do té doby? Co provedeme s těmi vězni?“

„To, co vždycky: stráž, ohrady, zámky. Možná by šlo vězně spoutat i kouzlem, které jim zabrání se pohybovat, abychom je nemuseli tak bedlivě střežit. Nevidím jiné řešení, leda bychom je všechny povraždili, ale to bych raději...“ Pokusila se představit si, co by neudělala proto, aby porazila Galbatorixe. „Raději bych se neuchylovala k takovým... *drastickým* opatřením.“

„Já také ne.“ Orrin se nad mapou hrbil jako sup, zatímco studoval kliky háky vybledlého inkoustu, které vyznačovaly trojúhelník Belatona, Dras-Leona a Urû'baen.

Po chvíli Nasuada znovu prolomila ticho: „Máme ještě něco, co spolu musíme probrat? Jörmundur už čeká na rozkazy a Rada starších mě požádala o audienci.“

„Dělá mi to starosti.“

„Co?“

Orrin přejel rukou po mapě. „Že byl tento podnik od začátku špatně naplánovaný... Že naše vojska a síly našich spojenců jsou nebezpečně rozptýlené. Kdyby si Galbatorix usmyslel vložit se do boje osobně, dokázal by nás zničit stejně snadno jako Safira stádo koz. Celá naše strategie závisí na tom, že zinscenujeme střetnutí Galbatorixe s Eragonem, Safirou a co největším počtem našich kouzelníků. Ovšem jenom malá část těchto kouzelníků je nyní v našem vojsku a my nebudeme schopni je všechny shromáždit na jedno místo dříve, než dorazíme k Urû'baenu a setkáme se s královnou Islanzadí a její armádou. Dokud k tomu nedojde, zůstáváme žalostně zranitelní vůči případnému útoku. Riskujeme mnohé na základě domněnky, že Galbatorixe udrží pod kontrolou jeho vlastní namyšlenost až do chvíle, než se kolem něj stáhne naše past.“

Nasuada sdílela jeho obavy. Přesto bylo důležitější podpořit Orrinovu sebevědomí než bédovat spolu s ním, protože pokud jeho odhodlání zeslábně, naruší to jeho výkonnost a podkope morálku jeho mužů. „Nejsme úplně bezbranní,“ namítla. „Už ne. Máme teď Dauthdaert a s ním naději, že skutečně můžeme zabít Galbatorixe a Šruikana, pokud by se měli vypořádat z Urû'baenu.“

„Možná.“

„Navíc ničemu nepomůže, když se budeme sužovat obavami. Nemůžeme zajistit, aby se sem trpaslíci dostali dřív, ani urychlit náš vlastní postup

k Urû'baenu, nemůžeme se ani otočit a vzít do zaječích. Nenechte se proto naší situací nadměrně znepokojovat. Snažme se přijmout svůj osud důstojně, ať už bude jakýkoli. Jinak bychom připustili, že nás pomýšlení na Galbatorixovy možné kroky zbytečně rozrušuje, a to já neudělám. Odmítám dát mu nad sebou takovou moc.“